

Ο κουρδικός αγώνας για την ελευθερία και ο (αντι)ιμπεριαλισμός στον 21ο αιώνα

συνέντευξη με τον Riza Altun

<https://democraticmodernity.com/>
info@democraticmodernity.com

Πολλοί άνθρωποι και κινήματα αγωνίστηκαν πρόσφατα να κατανοήσουν την τακτική συμμαχία των Ηνωμένων Πολιτειών με τον κουρδικό λαό στον αγώνα κατά του ISIS. "Πώς θα μπορούσε ένα επαναστατικό κίνημα να επιτρέψει στον εαυτό του να εργαλειοποιηθεί από τον ιμπεριαλισμό σήμερα", αναρωτήθηκαν. Πολλές από αυτές τις αναλύσεις προέρχονται ωστόσο από δογματικές προσεγγίσεις με ελάχιστη μέριμνα για τους ανθρώπους και τις δυναμικές στο έδαφος και με ελάχιστη γνώση της κουλτούρας και της κοινωνίας της Μέσης Ανατολής. Για χάρη ξεπερασμένων θεωριών, αρνούνται να σταθούν αλληλέγγυοι με τις επαναστατικές δυνάμεις στις εμπόλεμες περιοχές και έτσι αποδεικνύουν την έλλειψη πίστης τους στη δυνατότητα νίκης του σοσιαλισμού. Ένα άλλο προβληματικό φαινόμενο στην παγκόσμια αριστερά είναι η τάση, σε αναλύσεις, να παρουσιάζονται αντιδραστικά αυταρχικά κράτη όπως το Ιράν, η Τουρκία ή η Συρία ως "αντιιμπεριαλιστικά" λόγω των προσωρινών διαμάχών τους με τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Τι σημαίνει να είσαι αντιιμπεριαλιστής σήμερα; Αρκεί η εναντίωση σε ένα μόνο αυτοκρατορικό κέντρο; Πώς μπορούμε να αποτρέψουμε την επανάληψη των λαθών του κρατικού σοσιαλισμού όταν οικοδομούμε συγκεκριμένες λύσεις για τις ανάγκες των ανθρώπων; Μπορούμε να οραματιστούμε ένα παγκόσμιο, απελευθερωτικό παράδειγμα για τη δημοκρατία;

Αυτή είναι μια ελαφρώς επεξεργασμένη έκδοση μιας διμερούς συνέντευξης που πραγματοποίησε το 2017 ο δημοσιογράφος του Firat News Agency Berfin Bağdu με το μέλος του Εκτελεστικού Συμβουλίου της Ένωσης Κοινοτήτων του Κουρδιστάν (KCK), Riza Altun, σχετικά με τον ιμπεριαλισμό και τον καπιταλισμό και το πως εκδηλώνονται στην κρίση στη Μέση Ανατολή. Η λεπτομερής συνέντευξη εξηγεί επίσης την προσέγγιση του PKK στον υπαρκτό σοσιαλισμό και τον σοσιαλισμό και την αλλαγή παραδείγματος του κινήματος.

Επαναστατικά κινήματα και άνθρωποι σε όλο τον κόσμο, ιδίως στην Ευρώπη και τη Λατινική Αμερική, παρακολουθούν το ΡΚΚ και τη Ροζάβα με αυξανόμενο ενδιαφέρον. Ωστόσο, οι περισσότεροι από αυτούς δεν μπορούν να κατανοήσουν τη σχέση μεταξύ του διεθνούς συνασπισμού υπό την ηγεσία των ΗΠΑ και της σοσιαλιστικής και αντιιμπεριαλιστικής ταυτότητας του κουρδικού κινήματος μετά το Κομπάνι. Αυτό δεν είναι μια αντίφαση στην άποψή σας; Ή είναι μια προσωρινή κατάσταση που προέκυψε λόγω της πολιτικής, ιδεολογικής και κοινωνιολογικής πολιορκίας και απομόνωσης των Κούρδων/ισσων; Ποια είναι η εξήγησή σας γι' αυτό;

Για να κατανοήσει κανείς την τρέχουσα πολιτική κατάσταση, πρέπει να γνωρίζει πώς αναπτύχθηκε αρχικά. Οι πρόσφατες εξελίξεις δεν είναι αποτελέσματα πολιτικών σχέσεων που βασίζονται σε προσχεδιασμένες στρατηγικές και τακτικές σχέσεις. Αντίθετα, θα πρέπει να αξιολογούνται και να εξετάζονται από την άποψη των πολιτικών και στρατηγικών αποτελεσμάτων συγκεκριμένων πολιτικών καταστάσεων, καθώς και του ενεργού αγώνα και της αντίστασης των ανθρώπων.

Όταν εκδηλώθηκε η τελευταία κρίση στη Μέση Ανατολή, το ΡΚΚ είχε ήδη ένα σαρανταετές ιστορικό αγώνα. Αυτός ο αγώνας ήταν ουσιαστικά ενάντια στο ιμπεριαλιστικό-καπιταλιστικό σύστημα που ενσαρκώνεται από τα αποικιοκρατικά κράτη που ελέγχουν τέσσερα τμήματα του Κουρδιστάν στο όνομα του καπιταλιστικού και ιμπεριαλιστικού συστήματος. Για σαράντα ακριβώς χρόνια, αυτά τα κράτη υποστήριζαν τις ιμπεριαλιστικές και καπιταλιστικές αποικιοκρατικές δυνάμεις και προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να καταστείλουν το κίνημα ελευθερίας.

Η διεθνής συνωμοσία κατά του ηγέτη μας (Αμπντουλάχ Οτζαλάν) είναι αποτέλεσμα των προσπαθειών αυτών των δυνάμεων, μια συστημική προσέγγιση για την εξάλειψη του κινήματός μας. Στην αρχή της κρίσης στη Μέση Ανατολή, η προσέγγισή τους ήταν να αποκλείσουν το κίνημά μας για να το καταστείλουν και τελικά να το καταστρέψουν. Αυτή η προσέγγιση βασίστηκε στη σχέση και τη συμμαχία των ιμπεριαλιστικών και αποικιοκρατικών δυνάμεων. Μπορούμε να το δούμε αυτό παρατηρώντας τι συνέβη στη Συρία. Όταν ξέσπασε το χάος στη Συρία, πολλοί κύκλοι στο

όνομα της συριακής αντιπολίτευσης ανέπτυξαν σχέσεις με τον διεθνή ιμπεριαλισμό και τις περιφερειακές αποικιοκρατικές δυνάμεις. Οι οργανώσεις γύρω από το κουρδικό κίνημα ελευθερίας ήταν η μόνη πλευρά που προέβαλε αντίσταση για να υπερασπιστεί τον εαυτό της χωρίς καμία σχέση με κανένα κράτος. Δεν υπήρχε προς αυτούς υποστήριξη από καμία δύναμη.

Όταν ορισμένες δυνάμεις που εμβάθυναν τη συριακή κρίση, όπως η Τουρκία και η Σαουδική Αραβία, στοχοποίησαν τους Κούρδους μέσω των εντολοδόχων τους, ο λαός μας άρχισε να αντιστέκεται σύμφωνα με τις ιδέες του ηγέτη μας, Αμπντουλάχ Οτσαλάν. Το συριακό καθεστώς και η λεγόμενη συριακή αντιπολίτευση προσπάθησαν με κάθε τρόπο να καταστείλουν αυτή την αντίσταση. Οι Κούρδοι απάντησαν στη συνέχεια όταν οργανώσεις όπως η ISIS, η Al-Nusra, η Ahrar Al-Sham κ.λπ. επιτέθηκαν στις πλειοψηφικές κουρδικές περιοχές με την υποστήριξη του καθεστώτος Άσαντ. Έτσι ξεκίνησαν όλα.

Όταν ξεκίνησε αυτή η μάχη και η αντίσταση (σ.τ.μ. η Κουρδική), η Τουρκία, το Ιράν, η Συρία και άλλες παρόμοιες δυνάμεις υποστήριζαν τις σαλαφιστικές, εξτρεμιστικές τρομοκρατικές ομάδες που επιτίθονταν στους Κούρδους στη Συρία. Άλλες δυνάμεις, ιδιαίτερα οι ΗΠΑ και το Ισραήλ, υποστήριζαν επίσης αυτές τις ομάδες. Ανέπτυσσαν σχέδια και ανάγκαζαν αυτές τις ομάδες να ενεργούν σύμφωνα με τα συμφέροντά τους. Οι σαλαφιστικές ομάδες επιτέθηκαν στους Κούρδους με την υποστήριξη αυτών των κρατών και αυτό συνεχίστηκε μέχρι την αντίσταση στο Κομπάνι. Το Κομπάνι ήταν ένα σημείο καμπής. Μέχρι την αντίσταση στο Κομπάνι δεν υπήρχε καμία ενιαία περιφερειακή ή διεθνής δύναμη που να υποστηρίζει το κουρδικό κίνημα ελευθερίας στη Συρία. Δεν υπήρχε καμία δύναμη που να ανέπτυξε έστω και μια τακτική σχέση με τους Κούρδους. Έκαναν συλλογικά ό,τι μπορούσαν για να εξαλείψουν το κουρδικό κίνημα. Το Ιράν έδρασε μαζί με το συριακό καθεστώς για να συντριψεί την κουρδική αντίσταση. Από την άλλη πλευρά, οι ΗΠΑ και το Ισραήλ προσπάθησαν να καταστείλουν την αντίσταση υποστηρίζοντας με διάφορες πολιτικές τις σαλαφιστικές ομάδες μέσω της Τουρκίας και της Σαουδικής Αραβίας. Το Κομπάνι ήταν το σημείο καμπής του αγώνα.

Οι δυνάμεις που ήθελαν να κυριαρχήσουν στη Μέση Ανατολή μέσω του ISIS, ακολούθησαν μια πολύ σκόπιμη και αδυσώπητη πολιτική. Ακολούθησαν την ίδια στρατηγική με τον Τζένγκις Χαν ή τον Ταμερλάνο (Τιμούρ), η οποία τους βοήθησε να κατακτήσουν ολόκληρη τη Μέση Ανατολή σε σύντομο χρονικό διάστημα: απεριόριστη βία και αγριότητα. Όταν το ISIS αποκεφάλιζε ανθρώπους μπροστά στις κάμερες και δημοσίευε τις φρικαλεότητες του, αυτό δεν γινόταν από πρωτόγονη βαρβαρότητα. Αντίθετα, αυτές οι ενέργειες ήταν αποτέλεσμα της στρατηγικής τους να δημιουργήσουν κλίμα πανικού και φόβου, να κάνουν τους ανθρώπους να παραδοθούν. Μετά τις πρώτες σφαγές, ο φόβος που διέδιδε το ISIS έφτανε πριν από το ίδιο το ISIS, έτσι ώστε πόλεις και κωμοπόλεις να τους παραδοθούν χωρίς καμία αντίσταση. Η πρώτη αντίσταση κατά του ISIS πραγματοποιήθηκε στο Σενγαλ (Sinjar). Οι αντάρτες/ισσες του PKK και οι μαχητές/τριες του YPG-YPJ στη Ροζάβα προέβαλαν την πρώτη και μοναδική αντίσταση κατά του ISIS, όταν οι συμμορίες του τελευταίου επιτέθηκαν στους Γιαζίντι εκεί. Παρόλο που διαθέτουν τεράστια στρατιωτική δύναμη, οι ΗΠΑ, η Ρωσία και οι χώρες της ΕΕ απλώς παρακολουθούσαν τη σφαγή να εξελίσσεται- οι αντάρτες/ισσες ΗPG και YJA Star του PKK μαζί με τους μαχητές/τριες των YPG-YPJ έσωσαν εκατοντάδες χιλιάδες Γιαζίντι, χριστιανούς και μουσουλμάνους από τη γενοκτονία.

Η αντίσταση στο Σενγαλ έδωσε ανάσα στον κόσμο και έκανε τους ανθρώπους να αναρωτηθούν για την κατάσταση πέρα από το κλίμα πανικού και φόβου. Αναρωτήθηκαν: "Παρά την τεράστια στρατιωτική τους δύναμη, γιατί οι ΗΠΑ, η ΕΕ και άλλες παγκόσμιες και περιφερειακές δυνάμεις δεν ενεργούν εναντίον αυτής της θηριωδίας; Μήπως προσπαθούν να επωφεληθούν από αυτή τη βαρβαρότητα;" Η νέα κατάσταση έθεσε προς συζήτηση τη νομιμότητα των διεθνών δυνάμεων και των περιφερειακών κρατών, ενώ δημιούργησε κύρος για το PKK και τον ηγέτη μας Öcalan. Κατέστρεψε την ταμπέλα της "τρομοκρατικής οργάνωσης" που είχε κολλήσει στο όνομα του κινήματός μας η τουρκική αποικιοκρατία και ο ιμπεριαλισμός. Μετά από αυτό, κανείς δεν μπορούσε να συνεχίσει τις σχέσεις του με το ISIS ή παρόμοιες οργανώσεις. Ειδικά οι χώρες που αυτοπροσδιορίζονται ως "δημοκρατικά κράτη" έπρεπε να αναζητήσουν νέες τάσεις για να συνεχίσουν την ύπαρξή τους στην περιοχή.

Ωστόσο, παρά την αντίσταση στο Σενγαλ και τα αποτελέσματά της, περιφερειακές δυνάμεις όπως η Τουρκία συνέχισαν την πολιτική τους απέναντι στο ISIS και άλλες σαλαφιστικές οργανώσεις. Αργότερα παρέπεμψαν το ISIS στο Κομπάνι και προσπάθησαν να εξασφαλίσουν την πτώση του στα χέρια του ISIS. Ο στόχος ήταν να καταστραφούν τα κέρδη των Κούρδων της Ροζάβα, αλλά κυρίως τα κέρδη του δρόμου της ελευθερίας στη Μέση Ανατολή. Αυτό εξυπηρετούσε τα συμφέροντα όλων εκείνη τη στιγμή. Εκτός από την Τουρκία και τη Σαουδική Αραβία, ήθελαν να επωφεληθούν από αυτό και το καθεστώς και οι έμμεσοι διεθνείς υποστηρικτές του. Το ISIS έχτισε μια τακτική και στρατηγική σχέση μέσω της αντι-κουρδικής προσέγγισης αυτών των δυνάμεων. Έτσι εξελίχθηκε η επίθεση κατά του Κομπάνι.

Παρ' όλα αυτά, η αντίσταση στην επίθεση στο Κομπάνι ήταν μεγάλη και η αντίσταση αυτή αγκαλιάστηκε από τους ανθρώπους και στα τέσσερα μέρη του Κουρδιστάν. Όλοι οι Κούρδοι στο Βόρειο, Νότιο και Ανατολικό Κουρδιστάν έδειξαν μεγάλη ευαισθησία απέναντι στο Κομπάνι. Η διάρκεια της αντίστασης αύξησε το ενδιαφέρον των ανθρώπων της περιοχής και της διεθνούς κοινής γνώμης. Μετά από 100 ημέρες αντίστασης το Κομπάνι βρέθηκε στην κορυφή της ατζέντας του κόσμου. Αφού το Κομπάνι βρέθηκε στην διεθνή ατζέντα, η αποτυχία του ISIS προκάλεσε διάσπαση. Σε αυτό το σημείο, οι περιφερειακές και παγκόσμιες δυνάμεις επαναξιολόγησαν τις πολιτικές και στρατιωτικές τους θέσεις και ξεκίνησαν μια νέα διαδικασία από μέρους τους. Η κουρδική αντίσταση στο Κομπάνι της Ροζάβα δημιούργησε νέες συνθήκες. Η διεθνής κοινότητα και η κοινή γνώμη δημιούργησαν πίεση στις ΗΠΑ και άλλες διεθνείς δυνάμεις να παρέμβουν στην κατάσταση. Η αντίσταση που αναπτύχθηκε στο Σενγαλ και στη συνέχεια στο Κομπάνι, συγκίνησε την διεθνή κοινότητα.

Η σχέση μεταξύ του συνασπισμού υπό την ηγεσία των ΗΠΑ και των YPG θεωρήθηκε τόσο νόμιμη και αναγκαία όσο η συμμαχία μεταξύ των ΗΠΑ και της Σοβιετικής Ένωσης κατά του φασισμού του Χίτλερ κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Και οι δύο πλευρές χρειάζονταν αυτού του είδους τη σχέση, όπως ακριβώς οι ΗΠΑ και οι Σοβιετικοί τότε. Έτσι, αναπτύχθηκε μια τακτική σχέση με τις ΗΠΑ κατά του ISIS.

Είναι πιο σημαντικό να δούμε πώς αναπτύχθηκε αυτή η σχέση και ποιες είναι οι προθέσεις των πλευρών σε αυτή τη σχέση, παρά να καταλήξουμε σε ένα συμπέρασμα προσδιορίζοντας μόνο τις ιδεολογικές θέσεις των πλευρών αυτών.

Διαφορετικά, εδώ και σαράντα χρόνια οι ΗΠΑ μάχονται εναντίον του ΡΚΚ και το ΡΚΚ μάχεται εναντίον του ιμπεριαλιστικού συστήματος στο σώμα της αποικιοκρατίας. Υπάρχει όμως μια νέα κατάσταση και ένα χάος στη Μέση Ανατολή που αφορά το παγκόσμιο σύστημα. Σε αυτή τη χαοτική κατάσταση δεν υπάρχει μόνο ο αγώνας των καταπιεσμένων λαών και των σοσιαλιστικών κινημάτων ενάντια στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Υπάρχουν επίσης αγώνες μεταξύ των ίδιων των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων ή μεταξύ ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και περιφερειακών δυνάμεων ή τοπικών αντιδραστικών τάσεων. Αυτός ο αγώνας δημιουργεί ευκαιρίες στις οποίες όλα τα μέρη μπορούν να μπουν σε τακτικές σχέσεις, ενώ προχωρούν προς τα εμπρός για την επίτευξη των στόχων τους. Ως εκ τούτου, κάθε κόμμα προσπαθεί να το κάνει αυτό, καθώς επωφελείται από τη δύναμη και τις δυνατότητες των άλλων. Διάφορες πολιτικές και στρατιωτικές θέσεις καθιστούν αυτό δυνατό.

Είναι πιο σημαντικό να δούμε πώς αναπτύχθηκε αυτή η σχέση και ποιες είναι οι προθέσεις των μερών σε αυτή τη σχέση, παρά να καταλήξουμε σε ένα συμπέρασμα προσδιορίζοντας μόνο τις ιδεολογικές θέσεις των μερών. Διαφορετικά, εδώ και σαράντα χρόνια οι ΗΠΑ μάχονται εναντίον του ΡΚΚ και το ΡΚΚ μάχεται εναντίον του ιμπεριαλιστικού συστήματος στο κουφάρι της αποικιοκρατίας. Υπάρχει όμως μια νέα κατάσταση και ένα χάος στη Μέση Ανατολή που αφορά το παγκόσμιο σύστημα. Σε αυτή τη χαοτική κατάσταση δεν υπάρχει μόνο ο αγώνας των καταπιεσμένων λαών και των σοσιαλιστικών κινημάτων ενάντια στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Υπάρχουν επίσης αγώνες μεταξύ των ίδιων των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων ή μεταξύ ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και περιφερειακών δυνάμεων ή τοπικών αντιδραστικών τάσεων. Αυτός ο αγώνας δημιουργεί ευκαιρίες στις οποίες όλα τα μέρη μπορούν να αναπτύξουν στρατηγικές σχέσεις, καθώς προχωρούν προς την επίτευξη των στόχων τους. Ως εκ τούτου, κάθε πλευρά προσπαθεί να το κάνει αυτό,

καθώς επωφελείται από τη δύναμη και τις δυνατότητες των άλλων. Διάφορες πολιτικές και στρατιωτικές θέσεις το καθιστούν αυτό δυνατό.

Κατά την έναρξη της κρίσης στη Μέση Ανατολή, οι ΗΠΑ αντιμετώπιζαν διάφορες επιλογές, αφού οι πολιτικές και στρατιωτικές επενδύσεις που είχαν κάνει στη Συρία μέσω της Τουρκίας και της Σαουδικής Αραβίας δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα. Η πρώτη επιλογή ήταν να εγκαταλείψουν τη Συρία, δηλαδή να φύγουν από την περιοχή. Με τον τρόπο αυτό, οι ΗΠΑ θα υποχωρούσαν από την πολιτική της παγκόσμιας κυριαρχίας τους. Οι ΗΠΑ δεν θα ήταν ενδεχομένως σε θέση να το κάνουν αυτό. Η δεύτερη επιλογή ήταν να επενδύσει περισσότερο στην πολιτική που ακολουθούσε έναντι της Τουρκίας και της Σαουδικής Αραβίας, η οποία όμως αποτυγχάνει. Ούτε αυτό θα οδηγούσε σε διαφορετικό αποτέλεσμα. Η τρίτη επιλογή ήταν να προχωρήσει περαιτέρω αναπτύσσοντας μια σχέση με μια νέα δύναμη που είχε αποδείξει την επιτυχία της στο πεδίο. Αυτή η τρίτη ήταν η επιλογή που έπρεπε να λάβουν οι ΗΠΑ.

Αντί να συνεχίσουν με την Τουρκία και τη Σαουδική Αραβία και να επαναλάβουν μια προηγούμενη πρακτική πολεμώντας εναντίον αυτού του απελευθερωτικού κινήματος που μετρούσε επιτυχίες, οι ΗΠΑ επέλεξαν να γίνουν εταίρος της επιτυχίας που κατάφερε αυτή η αντίσταση, η οποία προφανώς θα ωφελούσε και τις ίδιες. Αυτή ήταν μια πονηρή ιμπεριαλιστική προσέγγιση που προσπαθούσε να αποδώσει τα όποια κέρδη στον εαυτό της. Οι ΗΠΑ το υπολόγιζαν πολύ καλά αυτό όποτε ανέπτυσαν μια τακτική σχέση.

Οι ΗΠΑ ξεκίνησαν μια διαδικασία που βασίζεται στην υποστήριξη της αντίστασης των δυνάμεων του YPG ως προσέγγιση του διεθνούς συνασπισμού κατά του ISIS. Φυσικά, ο αγώνας για την ελευθερία των Κούρδων στη Ροζάβα βασίζεται στην ελευθερία και την ισότητα σε σοσιαλιστική βάση. Είναι η έκφραση ενός πολιτικού δρόμου που βασίζεται στην αδελφούσνη και την ενότητα των λαών. Από την άλλη πλευρά, οι ιμπεριαλιστές αγωνίζονται για να επιβάλουν την ηγεμονία τους στη Μέση Ανατολή. Αυτές οι πολύ διαφορετικές στρατηγικές και ιδεολογικές θέσεις μπήκαν σε μια καθαρά τακτική σχέση στο Κομπάνι. Οι άλλες εξελίξεις που ακολούθησαν μπορούν να θεωρηθούν ως συνέχεια αυτής της τακτικής σχέσης.

Από μόνη της, αυτή η σχέση είναι πολύ επώδυνη. Από τη μία πλευρά το κίνημα της ελευθερίας προσπαθεί να επεκτείνει την επικράτειά του και ηγείται ενός αγώνα για τη δημιουργία μιας ελεύθερης Μέσης Ανατολής με την ανάπτυξη δημοκρατικών λύσεων, ενώ η άλλη πλευρά προσπαθεί να επεκτείνει την ηγεμονία της στη Μέση Ανατολή. Αυτή δεν είναι μια σχέση της οποίας τα μέρη υποστηρίζουν το ένα το άλλο, αλλά αντίθετα βρίσκονται σε συνεχή σύγκρουση.

Μπορούμε να πούμε ότι πρόκειται για μια πολύ σπάνια κατάσταση, ίσως την πρώτη του είδους της; Υπάρχει μια τακτική συνεργασία που προκύπτει από τη διασταύρωση των συμφερόντων των δυνάμεων των καταπιεσμένων λαών και των ηγεμονικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων;

Ίσως στη Μέση Ανατολή να είναι το πρώτο του είδους του, αλλά δεν είναι κάτι που δεν έχει ξανασυμβεί στον κόσμο. Αν κοιτάξουμε την ιστορία των αγώνων για την ελευθερία, μπορούμε να βρούμε πολλά παραδείγματα. Υπάρχουν κάποια παραδείγματα στην πρόσφατη ιστορία, ιδίως κατά τη διάρκεια του Α' και Β' Παγκοσμίου Πολέμου και κατά την περίοδο της Σοβιετικής Επανάστασης.

Οι Σοβιετικοί και οι ΗΠΑ είδαν τα κοινά σημεία του αγώνα τους κατά του φασισμού κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Τώρα, όταν το αξιολογούμε αυτό, πώς μπορούμε να ορίσουμε τη θέση της Σοβιετικής Ένωσης; Θα λέγαμε ότι η Σοβιετική Ένωση συνεργάστηκε με τον ιμπεριαλισμό, αφού αξιολογήσουμε τις σχέσεις της με τις ΗΠΑ ή το Ηνωμένο Βασίλειο; Αυτό θα ήταν μια πολύ ρηχή και δογματική προσέγγιση.

Υπάρχουν επίσης αρκετά παραδείγματα από την Οκτωβριανή Επανάσταση. Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση έγιναν οικονομικές και πολιτικές συμφωνίες με τους καπιταλιστές και τους ιμπεριαλιστές. Αν κοιτάξετε τη φύση αυτών των συμφωνιών, δεν υπάρχει καμία άρνηση του σοσιαλισμού από τη σοβιετική πλευρά. Δεν υπάρχει άρνηση του σοσιαλισμού όταν ο Λένιν ανέπτυξε σχέσεις με τους ιμπεριαλιστές. Το ίδιο ισχύει και για τις συμφωνίες που έγιναν κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Εδώ, μπορεί κανείς να μιλήσει για την αναγκαιότητα

ανάπτυξης τακτικών και στρατηγικών σχέσεων και συμφωνιών για την Οκτωβριανή Επανάσταση. Ωστόσο, ο αγώνας κατά του φασισμού κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου απαιτούσε τη δημιουργία ενός αντιφασιστικού κοινού μετώπου.

Πόσο θα διαρκέσουν αυτές οι σχέσεις;

Αν κοιτάξουμε προσεκτικά, αυτού του είδους οι σχέσεις περιορίζονται στην περίοδο ύπαρξης κάθε προβλήματος. Αυτό σημαίνει ότι δεν βρίσκονται σε επίπεδο που να συνιστούν στρατηγικές σχέσεις. Ακριβώς όπως οι συμφωνίες της Οκτωβριανής Επανάστασης προέκυψαν από συγκυριακές καταστάσεις και ακριβώς όπως αυτές οι συμφωνίες κατεστάθησαν άχρηστες όταν η συγκυριακή κατάσταση τελείωσε, το ίδιο συνέβη και κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Η συμμαχία που αναπτύχθηκε κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ήταν ένα αντιφασιστικό μέτωπο, το οποίο προέκυψε από την επιθυμία της Σοβιετικής Ένωσης να υπερασπιστεί το έδαφός της κάτω από έντονες επιθέσεις, σε συνδυασμό με τα συμφέροντα άλλων αντιναζιστικών δυνάμεων. Η συμφωνία αυτή παρέμεινε σε ισχύ όσο συνεχίζονταν οι φασιστικές επιθέσεις. Μόλις όμως ο φασισμός ηττήθηκε, όλες οι πλευρές επέστρεψαν στις δικές τους πολιτικές θέσεις και προχώρησαν σύμφωνα με την αντίστοιχη ιδεολογικοπολιτική τους πορεία.

Δεν υπάρχουν πολλά τέτοια παραδείγματα στη Μέση Ανατολή. Πρόκειται για το πρώτο του είδους του και για μια μοναδική κατάσταση. Η σύγκρουση και ο αγώνας στον κόσμο μπορεί να διαβαστεί ως Γ' Παγκόσμιος Πόλεμος. Η Μέση Ανατολή είναι μια από τις περιοχές που πλήττονται περισσότερο από την παγκόσμια σύγκρουση. Αυτό σημαίνει ότι μπορεί να γίνουμε μάρτυρες κάποιων εξελίξεων που δεν έχουμε ξαναδεί στην περιοχή. Για παράδειγμα, μπορεί να γίνουμε μάρτυρες περίπλοκων τακτικών και στρατηγικών σχέσεων των περιφερειακών κρατικών καθεστώτων, του διεθνούς ιμπεριαλισμού και των σοσιαλιστικών επαναστατικών κινήματων, όλα εκ των οποίων ενεργούν για να ενισχύσουν τις θέσεις τους. Επειδή η πραγματικότητα επί του πεδίου είναι πολύ περίπλοκη. Υπάρχουν τρεις βασικές κατευθύνσεις.

Η πρώτη είναι η ιμπεριαλιστική πορεία και αφορά τις μεγάλες δυνάμεις. Αυτή εκπροσωπείται από τις ΗΠΑ, τη Ρωσία και τα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η δεύτερη πορεία η δεύτερη πορεία προσδιορίζεται από τα κράτη που θέλουν να διατηρήσουν το status quo στην περιοχή. Αυτές εκπροσωπούνται από χώρες όπως η Τουρκία, το Ιράν και η Σαουδική Αραβία. Η τρίτη πορεία είναι αυτή του σοσιαλισμού, της δημοκρατίας και της ελευθερίας. Αυτή εκπροσωπείται από αριστερά και σοσιαλιστικά λαϊκά κινήματα, όπως το ΡΚΚ. Αυτές οι τρεις πορείες βρίσκονται σε σύγκρουση μεταξύ τους αλλά και στο εσωτερικό τους, ειδικά οι δύο πρώτες. Ως εκ τούτου, οι δυνάμεις αυτές μπορούν να αναπτύξουν συνεχώς διαφορετικές σχέσεις και συμμαχίες ανάλογα με την προτεραιότητα των συμφερόντων και των συγκρούσεών τους. Κάθε δύναμη παραμένει ανοιχτή σε σχέσεις και συμμαχίες, ενώ συγκρούεται με τις άλλες. Ο ορισμός μας για τον "Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο" βασίζεται σε αυτή την πραγματικότητα. Όταν βασιζόμαστε σε αυτόν τον ορισμό του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου, θα διακρίνουμε διάφορες νέες τακτικές σχέσεις. Όταν συμβαίνει αυτό, πολλές δυνάμεις αναπτύσσουν τακτικές σχέσεις για να προχωρήσουν προς τους στόχους τους, παρόλο που αυτές οι σχέσεις μπορεί να φαίνονται αντιφατικές. Αυτό ισχύει για όλους. Αυτό είναι μέσα στη φύση της πολιτικής και της διπλωματίας. Αυτό θα πρέπει να είναι αναμενόμενο. Επομένως, το να κάνουμε κρίσεις εξετάζοντας τις ανοιχτές πολιτικές και στρατιωτικές καταστάσεις μπορεί να είναι μια πολύ ρηχή και στενή προσέγγιση.

Η σωστή προσέγγιση σημαίνει το εξής: Ο καπιταλισμός βρίσκεται σε μια βαθιά δομική κρίση. Πρόκειται για μια παγκόσμια κρίση, η οποία γίνεται έντονα αισθητή στη Μέση Ανατολή. Η σύγκρουση στη Μέση Ανατολή λαμβάνει χώρα τόσο σε στρατιωτικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο. Επομένως, μια ιδεολογική και πολιτική προσέγγιση από μόνη της δεν είναι αρκετή. Χρειάζεται ταυτόχρονα μια οργανωμένη και στρατιωτική θέση. Όταν παίρνετε μια οργανωμένη και στρατιωτική θέση, αυτό σημαίνει ότι θα αγωνίζεστε συνεχώς ενάντια στο status quo προκειμένου να το αλλάξετε και να το μετασχηματίσετε και να αναπτύξετε μια νέα δομή. Αυτή είναι μια πρακτική διαδικασία. Αν δεν αξιολογηθεί σωστά και η διαλεκτική της προόδου δεν εφαρμοστεί με καλό τρόπο, οι δογματικές προσεγγίσεις

μπορεί να οδηγήσουν στην εξόντωση ενός κινήματος. Σε αυτή την περίπτωση, μπορεί να προκύψει μια κατάσταση όπου η γραμμή της ελευθερίας δεν μπορεί να εκφραστεί.

Για το λόγο αυτό, πρέπει να γνωρίζουμε και να αναλύουμε το πεδίο πολύ καλά. Πρέπει να είμαστε ακριβείς όταν αποφασίζουμε πότε και τι θα κάνουμε εναντίον κάποιου. Όταν κερδίζουμε έδαφος ή καταλαμβάνουμε ένα μέρος, πρέπει να αξιολογούμε προσεκτικά πώς θα το υπερασπιστούμε και πώς θα το χρησιμοποιήσουμε για την οικοδόμηση και την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού. Αν δεν το δούμε από αυτή την οπτική γωνία, δεν θα μπορέσουμε ποτέ να κατανοήσουμε το μονοπάτι της ελευθερίας ή τις θέσεις των περιφερειακών κρατών του status quo και του διεθνούς ιμπεριαλισμού. Εάν το μόνο που κάνουμε είναι να τα αναπαράγουμε μεταξύ μας και να στεκόμαστε χώρια με τις θεωρητικές μας προσεγγίσεις, παριστάνοντας ότι είμαστε μεγάλοι υπερασπιστές της ελευθερίας, ενώ παραμένουμε χωρίς τη δύναμη να επηρεάσουμε, στην πραγματικότητα θα βλάψουμε σοβαρά τον αγώνα και την αντίσταση του λαού.

Μιλάμε για τακτικές σχέσεις, αυτό είναι κατανοητό. Τώρα η Ομοσπονδία της Βόρειας Συρίας και οι δυνάμεις της Ροζάβα έχουν σχέσεις με τις ΗΠΑ και τη Ρωσία. Αυτές είναι μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Πώς μπορεί κανείς να προστατεύσει τη σοσιαλιστική ταυτότητα όταν έχει πολιτικές, στρατιωτικές και οικονομικές σχέσεις με αυτές τις δυνάμεις;

Πρώτον, πρέπει να σας πω το εξής: Ο αγώνας μας διεξάγεται λαμβάνοντας προσεκτικά υπόψη τις ιστορικές εμπειρίες άλλων αγώνων για την ελευθερία. Πρέπει να το λάβετε αυτό υπόψη σας. Δεύτερον, δεν υπάρχει περίπτωση να μας καταλάβει κάποιος από την οπτική γωνία του υπαρκτού σοσιαλισμού. Από τις πρακτικές του υπαρκτού σοσιαλισμού, γνωρίζουμε ότι δεν μπορούμε να διεξάγουμε έναν αγώνα για την ελευθερία πολώνοντας τον κόσμο με τη μορφή μετώπων και ορίζοντας τους εαυτούς μας μέσα σε ένα από αυτά. Ο κόσμος δεν βρίσκεται σε αυτή την κατάσταση και δεν είναι δυνατόν να διεξάγουμε έναν αγώνα ελευθερίας απομονώνοντας και περιθωριοποιώντας τον εαυτό μας μέσα

στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα. Πρέπει να δούμε το πρόβλημα συνολικά και να δράσουμε ανάλογα.

Ζούμε σε ένα καπιταλιστικό παγκόσμιο σύστημα. Θέλουμε να δημιουργήσουμε έναν χώρο ελευθερίας για να αγωνιστούμε ενάντια στον καπιταλισμό, τον ιμπεριαλισμό και την αποικιοκρατία. Τώρα δεν έχουμε την ευκαιρία να τοποθετηθούμε σε μια υπάρχουσα περιοχή ελευθερίας. Θέλουμε να δημιουργήσουμε μία μέσα σε αυτόν τον κόσμο, ο οποίος κρατείται αιχμάλωτος και υποδουλωμένος. Οι περιοχές ελευθερίας που θέλουμε να δημιουργήσουμε βρίσκονται τώρα υπό τον έλεγχο άλλων δυνάμεων. Αλλά οι κοινωνικές και πολιτικές ομάδες έχουν πολύ σοβαρές διαφορές μεταξύ τους. Μπορούμε να προχωρήσουμε μπροστά στο όνομα του σοσιαλιστικού ιδεαλισμού μόνο επωφελούμενοι από αυτές τις συγκρούσεις και τις διαφορές. Το να δημιουργούμε πόλωση και να παίρνουμε θέση εντός αυτής δεν είναι προς όφελος των σοσιαλιστικών δυνάμεων.

Αν προσεγγίσουμε τα προβλήματα με την αντίληψη του υπαρκτού σοσιαλισμού για την πόλωση, θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε όλες τις ιμπεριαλιστικές και αποικιοκρατικές δυνάμεις. Αλλά στην πραγματικότητα, οι ιμπεριαλιστικές και αποικιοκρατικές δυνάμεις δεν είναι ομοιογενείς. Υπάρχουν διάφορες αντιφάσεις και αποκλίσεις μεταξύ τους. Η αποτυχία να επωφεληθούμε από αυτές τις συγκρούσεις και να συγκεντρώσουμε δυνάμεις και θέσεις στο όνομα των σοσιαλιστικών ιδεών θα είναι μια μεγάλη απώλεια για τη σοσιαλιστική ιδεολογία.

Αν εξετάσουμε το ζήτημα κάνοντας μόνο τη διάκριση μεταξύ σοσιαλιστών και καπιταλιστών-ιμπεριαλιστών, θα μείνουμε με λίγους που μπορούμε να αποκαλούμε φίλους επί του πεδίου. Και με μια συλλογή αυτών των "φίλων" θα είναι πολύ δύσκολο να προχωρήσουμε μπροστά σε αυτόν τον μεγάλο αγώνα. Όταν υπάρχει η ευκαιρία, ό,τι πάρουμε από το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα θα κάνει το σοσιαλιστικό κίνημα ισχυρότερο, ενώ θα τους αποδυναμώσει.

Όταν συμβαίνει αυτό, πρέπει να προχωρήσουμε με τις ανάγκες που προκύπτουν από τις ιδεολογικές και πολιτικές μας προσεγγίσεις, οργανώνοντας και ανοίγοντας χώρους ελευθερίας. Μπροστά μας υπάρχουν ηγεμονικές δυνάμεις, οι οποίες βρίσκονται σε σχέση με το

καπιταλιστικό σύστημα, και ελέγχουν αυτές τις περιοχές. Και πρέπει να ανοίξουμε ένα χώρο για τους εαυτούς μας σε αυτές τις περιοχές.

Όταν εξετάζουμε την πραγματικότητα της Μέσης Ανατολής, δεν υπάρχει κάποια συγκεκριμένη περιοχή ελευθερίας ή κάποια συγκεκριμένη ελεύθερη ομάδα. Όλες οι περιοχές έχουν χαθεί κατά τη διάρκεια της ιστορίας. Η κοινωνία έχει λιώσει μέσα στο υπάρχον καπιταλιστικό παγκόσμιο σύστημα. Χώρες και περιοχές δέχονται εισβολές από αποικιοκρατικές και ιμπεριαλιστικές ηγεμονικές δυνάμεις. Ο δρόμος της ελευθερίας για την κοινωνία κλείνει στο όνομα της κρατικής κυριαρχίας.

Οι Κούρδοι αναπτύσσουν έναν αγώνα ελευθερίας υπό αυτές τις συνθήκες. Προσπαθούμε να δημιουργήσουμε έναν χώρο ελευθερίας μέσα στην κοινωνική πραγματικότητα τον οποίο μας αρνούνται ο ιμπεριαλισμός και οι τέσσερις αποικιοκρατικές χώρες (Ιράν, Ιράκ, Τουρκία και Συρία). Πρέπει να προχωρήσουμε μπροστά με πολύ προσεκτικά υπολογισμένα βήματα και προσεγγίσεις. Το να πάρουμε όλες τις δυνάμεις εναντίον μας λέγοντας "αυτό είναι ιμπεριαλιστικό", "αυτό είναι αποικιοκρατικό και καπιταλιστικό" θα σημαίνει αποδοχή της ήττας. Αυτό σημαίνει ότι διακινδυνεύουμε την εξάλειψη του αγώνα για την ελευθερία.

Επομένως, τι πρέπει να γίνει; Πρέπει να ξέρουμε πώς να δημιουργήσουμε τους εαυτούς μας από το τίποτα, αναλύοντας τη στρατιωτική, πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα αυτών των περιοχών. Όταν ενεργείτε με αυτόν τον τρόπο, η αντιμετώπιση διαφόρων δυνάμεων, η ανάπτυξη τακτικών σχέσεων και η είσοδος σε στρατιωτικές και πολιτικές σχέσεις θα είναι αναπόφευκτη. Το σημαντικό είναι να επιμένουμε στην προσέγγιση της ιδεολογίας, της πολιτικής γραμμής και της ελευθερίας. Πρέπει να είστε σίγουροι ότι όλα αυτά θα εξυπηρετήσουν τους στόχους σας. Εκείνοι, που διεξάγουν τον αγώνα για την ελευθερία, πρέπει να λάβουν υπόψη τους αυτή την πραγματικότητα και να εκφραστούν μέσα σε αυτό το πλαίσιο.

Τώρα υπάρχει ένας αγώνας ελευθερίας που έχουμε αναπτύξει. Αν κοιτάξετε την ιστορία του αγώνα μας, θα δείτε ότι υπήρξαν πολλές δυσκολίες και εμπειρίες. Για περισσότερα από 40 χρόνια, το καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό σύστημα του κόσμου ενώθηκε ενάντια στον αγώνα μας για ελευθερία. Υποστήριξαν τις αποικιοκρατικές δυνάμεις και έκαναν

μεγάλες επενδύσεις για να εμποδίσουν την άνοδο ενός κινήματος ελευθερίας. Παρόλα αυτά, αναπτύχθηκε ένας μεγάλος αγώνας αποκλειστικά με την υποστήριξη του λαού. Ο αγώνας αγκαλιάστηκε από το λαό. Αυτή η προσέγγιση της ελευθερίας, η οποία αγκαλιάστηκε από την κουρδική κοινωνία, είχε τεράστια επιρροή στη Μέση Ανατολή και ο αγώνας βρήκε μια θέση μέσα στη συγκυρία. Παρόλο που ο κόσμος ήταν εναντίον του, η ύπαρξη ενός κινήματος, το οποίο βασίζεται στον ανταρτοπόλεμο, τη δημοκρατική πολιτική και την οργάνωση των ανθρώπων, οδήγησε σε απίστευτα αποτελέσματα.

Επιπλέον, το κίνημα αυτό είχε τη δυνατότητα να προχωρήσει χωρίς την ενεργό υποστήριξη οργανώσεων που αυτοαποκαλούνται "υπερασπιστές της ελευθερίας" ή "αντισυστημικοί". Οι περισσότερες αριστερές φράξιες είχαν ανησυχίες για το κίνημά μας και έτσι δεν το υποστήριζαν καθόλου.

Σήμερα, επικρατεί χάος στη Μέση Ανατολή. Το χάος είναι εν μέρει και αποτέλεσμα του 40ετούς αγώνα του κινήματός μας. Αυτό το χάος έφερε τα πάνω κάτω στη Μέση Ανατολή. Μια νέα Μέση Ανατολή αναδύθηκε όπου οι πολιτικές των διεθνών και ιμπεριαλιστικών δυνάμεων χρεοκόπησαν. Αυτοί που υπέθεταν ότι ο καπιταλισμός ή ο ιμπεριαλισμός θα ήταν πολύ ισχυροί έχουν αποδυναμωθεί. Το χάος στη Μέση Ανατολή τους κατάπιε όλους και τώρα έγιναν αόρατοι. Παρομοίως, η δομή των περιφερειακών δυνάμεων και η ηγεμονία των κρατικών καθεστώτων κατέρρευσε.

Πώς συνέβη λοιπόν αυτό; Θα μπορούσε να εξηγηθεί με την κρίση του συστήματος ή ίσως μέσω ιστορικών συγκρούσεων. Αλλά αυτό δεν αρκεί. Η κρίση του συστήματος ή οι ιστορικές συγκρούσεις θα πρέπει να πυροδοτηθούν από έναν αγώνα και μια παρέμβαση πριν μετατραπεί σε χάος. Ο σαρανταετής αγώνας ελευθερίας του ΡΚΚ έχει μερίδιο στην άνοδο του χάους στη Μέση Ανατολή και στην κατάρρευση του συστήματος.

Τώρα όλοι αγωνίζονται να αναδημιουργηθούν και να επαναποθετηθούν στη Μέση Ανατολή. Αυτό είναι πολύ σημαντικό. Πρέπει να το δούμε αυτό. Το κέντρο της κρίσης της καπιταλιστικής νεωτερικότητας βρίσκεται αυτή τη στιγμή στη Μέση Ανατολή. Είτε ο καπιταλισμός θα αναδημιουργηθεί στη Μέση Ανατολή και θα παρατείνει τη ζωή του για άλλα εκατό ή περισσότερα χρόνια είτε το χάος στη Μέση

Ανατολή θα ανοίξει μια ρωγμή μέσα στο σύστημα της καπιταλιστικής νεωτερικότητας, στην ίδια περιοχή όπου κάποτε αναδύθηκε η ελευθερία. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο όλες οι παγκόσμιες δυνάμεις βρίσκονται τώρα στη Μέση Ανατολή και πολεμούν μεταξύ τους εκεί. Θα ήταν μια πολύ ρηχή προσέγγιση να το εξηγήσουμε αυτό αποκλειστικά με όρους "πολέμου για το πετρέλαιο".

Η περιοχή μας είναι η περιοχή όπου η τρέχουσα ύφεση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος μετατράπηκε σε Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο. Όλοι είναι εδώ τώρα. Ο αγώνας εδώ είναι ιδεολογικός, πολιτικός και συστημικός. Ο παγκόσμιος ιμπεριαλισμός θέλει να αναπτύξει μια μεταμοντέρνα παγκόσμια ηγεμονία και σύστημα μέσα από αυτόν τον αγώνα. Τα περιφερειακά κράτη ρυθμιστές προσπαθούν να προστατεύσουν τα κέρδη και τα πλεονεκτήματά τους που τους παρείχε το σύστημα του 20ου αιώνα. Οι καταπιεσμένοι λαοί και οι κοινωνικές ομάδες προσπαθούν να δημιουργήσουν την ελευθερία και την ισότητά τους μέσα από αυτό το χάος. Αυτό είναι που συμβαίνει στην πραγματικότητα στη Ροζάβα αυτή τη στιγμή.

Σε τι βασίζονται όμως κατά την ανάπτυξη αυτών των σχέσεων; Είναι δυνατόν να οικοδομηθεί μια σοσιαλιστική κοινωνία στη βόρεια Συρία ή στη Μέση Ανατολή παρά τον αμερικανικό, ρωσικό και ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό;

Όταν εξετάζουμε την προηγούμενη εξέλιξη της κρίσης στη Μέση Ανατολή, δεν υπάρχει πουθενά απελευθερωτική γραμμή. Δεν υπάρχει καμία στην Τυνησία, τη Λιβύη, την Αίγυπτο ή τα κράτη του Κόλπου. Γιατί το χάος εξελισσόταν κυρίως ως αποκατάσταση της καπιταλιστικής νεωτερικότητας και των συγκρούσεων των ιμπεριαλιστικών και αποικιοκρατικών δυνάμεων. Δεν υπήρχε πολιτική τάξη ή οργάνωση που να εξέφραζε την ελευθερία. Η αναζήτηση του λαού για ελευθερία και οι προσπάθειές του καταστράφηκαν από αυτές τις δυνάμεις, επειδή δεν ήταν οργανωμένη. Αλλά όταν η κρίση έφτασε στη Ροζάβα, μια νέα κατάσταση αναδύθηκε με βάση το μονοπάτι της ελευθερίας. Η νέα κατάσταση είναι ακριβώς αυτό που προέκυψε από τον αγώνα του PYD και του YPG/YPJ. Για

πρώτη φορά, μια δημοκρατική, ελευθεριακή και σοσιαλιστική πολιτική γραμμή αναδύθηκε στη Μέση Ανατολή ενάντια στην καπιταλιστική νεωτερικότητα. Εξαιτίας αυτού, όλοι ενώθηκαν για να συντρίψουν αυτόν τον αγώνα που αγκαλιάστηκε από τη Μέση Ανατολή και τον κόσμο. Ωστόσο, κατέληξαν να αναπτύσσουν σχέσεις με αυτό που δεν μπορούσαν να εξαλείψουν.

Όταν εξετάζουμε την προηγούμενη εξέλιξη της κρίσης στη Μέση Ανατολή, δεν υπάρχει πουθενά απελευθερωτική γραμμή. Δεν υπάρχει καμία στην Τυνησία, τη Λιβύη, την Αίγυπτο ή τα κράτη του Κόλπου. Γιατί το χάος εξελισσόταν κυρίως ως αποκατάσταση της καπιταλιστικής νεωτερικότητας και των συγκρούσεων των ιμπεριαλιστικών και αποικιοκρατικών δυνάμεων. Δεν υπήρχε πολιτική τάξη ή οργάνωση που να εκφράζει την ελευθερία. Η αναζήτηση του λαού για ελευθερία και οι προσπάθειές του καταστράφηκαν από αυτές τις δυνάμεις, επειδή δεν ήταν οργανωμένη. Αλλά όταν η κρίση έφτασε στη Ροζάβα, μια νέα κατάσταση αναδύθηκε με βάση το μονοπάτι της ελευθερίας. Η νέα κατάσταση είναι ακριβώς αυτό που προέκυψε από τον αγώνα του PYD και του YPG/YPJ. Για πρώτη φορά, μια δημοκρατική, ελευθεριακή και σοσιαλιστική πολιτική γραμμή αναδύθηκε στη Μέση Ανατολή ενάντια στην καπιταλιστική νεωτερικότητα. Εξαιτίας αυτού, όλοι ενώθηκαν για να συντρίψουν αυτόν τον αγώνα που αγκαλιάστηκε από τη Μέση Ανατολή και τον κόσμο. Ωστόσο, κατέληξαν να αναπτύσσουν σχέσεις με αυτό που δεν μπορούσαν να εξαλείψουν.

Τι πρέπει να γίνει σε αυτή τη θέση; Σίγουρα, όσοι αγωνίζονται για την ελευθερία θα πρέπει να πιστεύουν πρώτα απ' όλα στον εαυτό τους. Αν έχουν ανάγκη και πιστεύουν στην ιδεολογία τους, στο σοσιαλισμό, στην ελευθερία και στην κοινωνική ισότητα, δεν πρέπει να διστάζουν να αναπτύξουν σχέσεις με οποιονδήποτε.

Αυτό το ερώτημά σας είναι ακριβώς όπως το πεπρωμένο της Μέσης Ανατολής. Αν κάποιος αγωνίζεται για την ελευθερία και κάποιος άλλος προσπαθούν να κάνουν τα δικά τους συμφέροντα κυρίαρχα, τότε αυτές οι πλευρές θα περάσουν αναπόφευκτα μέσα από διαδικασίες σχέσης και αντίφασης, διαπραγμάτευσης και πάλης. Έτσι πρέπει να γίνει, δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Μπορεί να έχει τη μορφή συναινεσης και

συμμαχίας ή σύγκρουσης. Για παράδειγμα, οι ΗΠΑ έπρεπε να αναπτύξουν μια τακτική σχέση με το ΥΡG, μια δύναμη για την οποία δεν έδειξαν κανένα ενδιαφέρον στην αρχή. Αλλά οι ΗΠΑ προσπαθούν με κάθε τρόπο να αφαιρέσουν τη σοσιαλιστική ταυτότητα του ΥΡG και να το εντάξουν στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Αυτός είναι ένας από τους πρωταρχικούς τους στόχους κατά την ανάπτυξη μιας σχέσης. Αλλά οι Κούρδοι/ισσες και η πολιτική γραμμή της ελευθερίας έχουν τους δικούς τους στόχους σε αυτή τη σχέση. Είναι σημαντικό να προσδιορίσουμε ποιος προχωράει και με τίνοσ το άλογο.

Εννοώ ότι τα αποτελέσματα που επιτυγχάνονται σε αυτή τη σχέση έχουν στρατηγική και τακτική σημασία και για τις δύο πλευρές. Οι θέσεις που απέκτησαν οι Κούρδοι/ισσες της Ροζάβα και οι δυνάμεις της Ομοσπονδίας της Βόρειας Συρίας είναι στρατηγικά κέρδη για όλες τις σοσιαλιστικές και αντισυστημικές δυνάμεις. Αλλά η παρουσία των ΗΠΑ στη Συρία έχει μόνο ποσοτική σημασία σε σχέση με το ιμπεριαλιστικό σύστημα. Χωρίς αμφιβολία, αυτές οι τακτικές σχέσεις είναι σημαντικές γι' αυτούς. Γνωρίζουμε με βεβαιότητα ότι αυτές οι σχέσεις θα είναι σε συνεχή σύγκρουση. Αλλά το κίνημα στη Ροζάβα έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό του και επιτυγχάνει ευνοϊκά αποτελέσματα.

Τώρα υπάρχει ένας συνασπισμός στη Συρία, ο οποίος εκπροσωπείται από τις ΗΠΑ. Έχει όλη την υποστήριξη του καπιταλισμού. Υπάρχει επίσης ένα άλλο μέτωπο αυτού του συστήματος, η Ρωσία. Και η Ρωσία έχει μεγάλη υποστήριξη από πίσω της. Με την παρουσία της Ρωσίας και των ΗΠΑ, όλες οι ηγεμονικές και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις του κόσμου εκπροσωπούνται στη Μέση Ανατολή. Και τα περιφερειακά κράτη βρίσκονται σε μια θέση σχέσης και αντίφασης μεταξύ αυτών των δύο σημείων. Ενώ αυτές οι δυνάμεις προσπαθούν να επιβάλουν την κυριαρχία του ιμπεριαλιστικού παγκόσμιου συστήματος, συγκρούονται μεταξύ τους καθώς προσπαθούν να επιβάλουν τη δική τους ηγεμονία ως απόλυτη ηγεμονία.

Υπό αυτές τις συνθήκες, υπάρχει τώρα μια περιοχή ελευθερίας σε ένα μικρό κομμάτι γης, που ονομάζεται Ροζάβα, όπου έχει δημιουργηθεί μια δημοκρατική κοινοτική περιοχή. Μιλάμε για μια περιοχή ελευθερίας για πρώτη φορά. Με όλη την υλική και ηθική υποστήριξη της κοινωνίας, αυτή η δύναμη συνεχίζει τον αγώνα της. Εν τω μεταξύ θέλει να εδραιωθεί

αντιστεκόμενη με ιδεολογικά, πολιτικά και οικονομικά μέσα ενάντια σε όλη τη δύναμη του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος.

Πρέπει να σκεφτούμε τι σημαίνει αυτός ο χώρος της ελευθερίας για όσους υπερασπίζονται την ελευθερία. Υπάρχει μια ιμπεριαλιστική, καπιταλιστική προσέγγιση που θέλει να καταστρέψει εντελώς αυτόν τον χώρο. Αυτό ενέχει ένα φορτίο. Από την άλλη πλευρά, υπάρχει ένας αγώνας για την επέκταση αυτής της περιοχής. Πρέπει να κατανοήσουμε πολύ καλά αυτή τη σύγκρουση και την ασυμφωνία. Δεν μπορούμε να κατανοήσουμε αυτή την ασυμφωνία χωρίς να κατανοήσουμε τη σύγκρουση.

Στη συνέχεια, οι δυνάμεις στο έδαφος πρέπει να εκμεταλλευτούν τις σχέσεις με τη Ρωσία και τις ΗΠΑ. Αν εξετάσουμε μόνο τον τρόπο με τον οποίο χειρίζονται αυτές οι σχέσεις, είναι δυνατόν να κατανοήσουμε το πρόβλημα.

Μιλήσατε για τη στρατηγική προσέγγιση των διεθνών δυνάμεων. Ποια είναι η προσέγγιση της Ρωσίας;

Στη στρατηγική προσέγγιση της Ρωσίας βλέπουμε ότι θέλει να εισέλθει στη Συρία ως περιφερειακή δύναμη. Ποιος υποστηρίζει τη Ρωσία; Το Ιράν, η Τουρκία, το Ιράκ και η Συρία. Η Ρωσία θέλει να εδραιωθεί επηρεάζοντας άλλα κράτη στη Μέση Ανατολή. Ποιος είναι ο βασικός στρατηγικός της στόχος; Θέλει να προσδώσει χαρακτήρα έθνους-κράτους στο συριακό καθεστώς και θέλει να το μετατρέψει σε ηγεμονική δύναμη. Δεν βλέπουμε καμία προσέγγιση, η οποία να παραπέμπει σε δημοκρατία, ισότητα ή ελευθερία, ή οποιαδήποτε προσέγγιση, η οποία θα βοηθήσει στην επίλυση των προβλημάτων με δημοκρατικά μέσα.

Βέβαια, εντός αυτής της προσέγγισης, η Ρωσία αναπτύσσει μια αντίληψη αφού αξιολογήσει τις καθημερινές διαφορές της με τους συμμάχους της. Ακολουθεί μια πολιτική ενσωμάτωσης των περιοχών ελευθερίας υπό την ηγεσία των Κούρδων στο σύστημα του καθεστώτος, στο έθνος-κράτος. Χρησιμοποιεί τη στρατιωτική, πολιτική και διπλωματική της ισχύ προς αυτή την κατεύθυνση. Αλλά από την άλλη πλευρά, εκείνοι, που διεξάγουν τον αγώνα για την ελευθερία, αξιολογούν την κατάσταση αυτής της εξουσίας και προσπαθούν να προχωρήσουν μπροστά παρά τις

ρωγμές. Αυτή η σχέση είναι πολύ προβληματική ως αποτέλεσμα. Η Ρωσία βρίσκεται σε σχέση με την Τουρκία, το Ιράν και τη Συρία και θέλει να εντάξει το κίνημα της ελευθερίας στο καθεστώς. Αλλά παρόλα αυτά, το κίνημα της ελευθερίας μας προσπαθεί να προχωρήσει σε στρατιωτικές, οικονομικές, πολιτικές και διπλωματικές πτυχές εκμεταλλεύόμενο τις ρωγμές στις μεταξύ τους σχέσεις.

Μιλήσαμε για τη Ρωσία... Ποια είναι η στρατηγική προσέγγιση των ΗΠΑ;

Παρόμοια κατάσταση ισχύει και για τις ΗΠΑ. Είναι οι ΗΠΑ άνετες με την πολιτική γραμμή ελευθερίας του ΡΥD; Δεν νομίζω ότι οι ΗΠΑ αισθάνονται άνετα με την ανακήρυξη των καντονιών ή την εγκαθίδρυση ενός συστήματος αυτοδιοίκησης αντί για ένα κράτος ή τις προσπάθειες για τη δημιουργία μιας ισότιμης, ελεύθερης κοινωνίας. Οι ΗΠΑ τα βλέπουν αυτά ως συγκυριακή κατάσταση και τα αγνοούν. Θέλει να πετύχει στρατιωτικές νίκες μέσω τακτικών σχέσεων. Αλλά από την άλλη πλευρά, αναπτύσσει στρατηγικές και προληπτικές σχέσεις με περιφερειακά κράτη. Επομένως, το να παίρνει κανείς θέση ενάντια στις ΗΠΑ χωρίς να βλέπει τον αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της τακτικής σχέσης είναι σαν να παίζει το παιχνίδι του συστήματος της ηγεμονικής εξουσίας.

Δεν υπάρχει άλλη σχέση με τις ΗΠΑ εκτός από μια τακτική, πολιτική και στρατιωτική σχέση. Το κυρίαρχο οικονομικό μοντέλο που βασίζεται στον μονοπωλισμό δεν έχει εξουσία στη Ροζάβα. Δεν υπάρχει χώρος για μονοπώλια εκεί. Η Ροζάβα φιλοδοξεί προς ένα ισότιμο, δημοκρατικό σύστημα. Μπορούμε εύκολα να το δούμε αυτό στο ομοσπονδιακό σύνταγμα. Οργανώνεται μια δημοκρατική κοινωνία και μια δημοκρατική πολιτική.

Από οικονομική άποψη, η δημιουργία μιας κοινοτικής κοινωνίας είναι ο κύριος στόχος. Ως εκ τούτου, προετοιμάζεται μια νομοθεσία κατά της εκμετάλλευσης και του μονοπωλίου. Σε αυτό το επίπεδο, δεν υπάρχει καμία τακτική και στρατηγική συμμαχία με τη Ρωσία, τις ΗΠΑ ή οποιαδήποτε άλλη καπιταλιστική, ιμπεριαλιστική δύναμη. Αντίθετα, τους επιβάλλεται μια πολύ διαφορετική κοσμοθεωρία. Γίνεται προσπάθεια να τους δείξουν ότι ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός. Όμως το καπιταλιστικό

σύστημα την απορρίπτει και προσπαθεί να την ενσωματώσει στο έθνος-κράτος προκειμένου να καταστρέψει αυτή την εναλλακτική λύση πριν καν γεννηθεί.

Η Ρωσία και οι ΗΠΑ έχουν μεγάλη στρατιωτική δύναμη και πολιτική ισχύ. Έχουν μια προφανή υπεροχή έναντι της δικής σας δύναμης. Μπορούμε να μιλήσουμε εδώ για μια ασύμμετρη κατάσταση ισχύος. Ποια είναι τα πλεονεκτήματά σας έναντι αυτών των δύο μετώπων; Έχετε ιδεολογικά, πολιτικά και κοινωνικά πλεονεκτήματα;

Φυσικά, σε ορισμένες πτυχές, έχουμε πλεονέκτημα έναντι αυτών. Οι εξελίξεις σε διάφορους τομείς το αποδεικνύουν αυτό. Πρώτα απ' όλα, η Μέση Ανατολή είναι ο τόπος όπου γεννήθηκε ο πολιτισμός. Με τον όρο πολιτισμός, εννοώ την περίοδο που ξεκινά με την άνοδο της ταξικής κοινωνίας μέχρι την εγκαθίδρυση του καπιταλιστικού συστήματος. Μιλάμε για μια διαδικασία κατά την οποία οι ανθρωπιστικές αξίες καταστράφηκαν και αλλοιώθηκαν. Η κοινωνία είναι απεγνωσμένη και απελπισμένη εξαιτίας αυτού. Το σημερινό χάος είναι επίσης το αποτέλεσμα αυτού του γεγονότος. Η κοινωνία βρίσκεται σε μια μεγάλη αναζήτηση ελευθερίας, και σε αυτό το σημείο έχουμε το πλεονέκτημα απέναντί τους. Γενικά, η σοσιαλιστική μας ιδεολογία, η οποία μπορεί να αποτελέσει απάντηση στην αναζήτηση της κοινωνίας για ελευθερία, είναι το πλεονέκτημά μας απέναντι στον ιμπεριαλισμό και την αποικιοκρατία.

Στη Μέση Ανατολή υπάρχουν τεράστια προβλήματα που βασίζονται σε εθνοτικές, θρησκευτικές και σεχταριστικές διαιρέσεις, σε ταξικές διακρίσεις και σεξισμό. Το σύστημα του πολιτισμού και το τελευταίο του κατασκεύασμα -το καπιταλιστικό σύστημα- είναι ο δημιουργός αυτών των προβλημάτων. Εμείς προσφέρουμε λύσεις σε αυτά τα προβλήματα, οι οποίες είναι συμβατές με την ιστορία και τον πολιτισμό των λαών της Μέσης Ανατολής. Στην πραγματικότητα, συνδέουμε τη σοσιαλιστική σκέψη με τις εμπειρίες που υπάρχουν στην ιστορία και την πολιτιστική ζωή των λαών μας. Αυτό κάνει τις ιδέες μας ελκυστικές.

Επίσης, έχουμε σαράντα χρόνια ιστορίας ως κίνηση. Πρόκειται για μια ιστορία που είναι αφιερωμένη στην ισότητα, την ελευθερία, τη δικαιοσύνη

και την αλληλεγγύη των λαών. Ως εκ τούτου, όλα τα τμήματα της κοινωνίας εμπιστεύονται αυτό το κίνημα, το οποίο έχει παρόμοια χαρακτηριστικά με τα κινήματα των προφητών όσον αφορά την αφοσίωση. Εκφράζουμε αυτή την παράδοση με τον σοσιαλισμό σήμερα.

Εάν εκδηλωθεί μια σωστή ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική προσέγγιση, είναι πάντα δυνατό να καταστεί (το κίνημα) μια αποτελεσματική δύναμη στη Μέση Ανατολή. Αποδείξαμε αυτό το δικαίωμα στην ευρύτερη περιοχή. Πολλοί υπερασπιστές της ελευθερίας το απέδειξαν αυτό ιστορικά. Κάναμε αυτή την προσπάθεια στο Κουρδιστάν, στα τέσσερα μέρη του Κουρδιστάν. Αλλά μετά από αυτό, η Ροζάβα αναδύθηκε ως μια πολύ προηγμένη κατάσταση. Αυτό είναι σημαντικό για εμάς. Είναι προφανές ότι αν εκδηλωθεί η σωστή προσέγγιση, θα επιτευχθούν συγκεκριμένα αποτελέσματα εδώ.

Δεύτερον και σημαντικότερο, οι λαοί και οι κοινωνίες εμπλέκονται άμεσα στον αγώνα. Μέχρι τώρα, η συμμετοχή της κοινωνίας στις συγκρούσεις, στους αγώνες ήταν περιορισμένη. Η κοινωνία ήταν είτε το θύμα είτε η καταπιεσμένη πλευρά της σύγκρουσης μεταξύ των κυρίαρχων δυνάμεων. Αλλά ειδικά στη Βόρεια Συριακή Ομοσπονδία, όλες οι φράξιες της κοινωνίας συμμετέχουν τώρα ενεργά στην πολιτική, στις στρατιωτικές και οργανωτικές προσπάθειες. Τώρα οι ιμπεριαλιστικές και αποικιοκρατικές δυνάμεις έχουν πολύ περιορισμένη ικανότητα να ξεσηκώνουν μια κοινωνική ομάδα εναντίον μιας άλλης και να δημιουργούν πόλεμο μεταξύ τους. Οι νέοι τρόποι με τους οποίους εκφράζεται η κοινωνία μέσα σε αυτό το πλαίσιο έχουν οδηγήσει στην ανάδυση ενός νέου κέντρου και ενός νέου κοινωνικού πεδίου. Αυτό είναι το σημαντικότερο πλεονέκτημα που έχουμε έναντι αυτών.

Για παράδειγμα, τώρα μπορούμε να μιλάμε για την Ομοσπονδία της Βόρειας Συρίας, το καντόνι Cizire ή κάποιο άλλο καντόνι. Όταν απλά μιλάμε για αυτό μπορεί να μην συνειδητοποιούμε πόσο σημαντικό είναι. Αλλά το να είσαι ομοσπονδία ή καντόνι δεν είναι μια απλή κατάσταση. Τι σημαίνει αυτό; Αυτό σημαίνει ότι δημιουργούμε ένα νησί στη μέση ενός ωκεανού. Αυτό είναι αδύνατο να το καταλάβουν όσοι δεν οραματίζονται τον εχθρό. Δεν είναι δυνατόν να το καταλάβει κανείς αυτό, αν δεν αισθάνεται και δεν

βιώνει την ελευθερία. Λέμε ότι η προσπάθεια κατανόησης της κατάστασης με ρηχές πολιτικές αξιολογήσεις δεν θα οδηγήσει παρά σε δημαγωγία.

Τότε τι γίνεται εδώ στη Ροζάβα; Τι ανεβάνει στο Κομπάνι και στο Αφρίν; Και συνολικά, τι σημαίνει η Ομοσπονδία της Βόρειας Συρίας; Όταν τα σκεφτόμαστε αυτά, συνειδητοποιούμε ότι σε αυτές τις περιοχές το κίνημα δεν απάντησε μόνο στην αναζήτηση των ανθρώπων για ελευθερία, αλλά και ότι δημιουργήθηκαν περιοχές όπου μπορούσαν να ζήσουν ελεύθερα. Αυτές οι περιοχές ελευθερίας αρχίζουν να εμφανίζονται ως μικρά νησιά. Και αυτά τα νησιά ενώνονται και προσπαθούν να σχηματίσουν μια ομοσπονδία προκειμένου να αποφύγουν να περιθωριοποιηθούν. Προσπαθούν επίσης να φτάσουν σε παγκόσμιο επίπεδο, ενώνοντας τις δυνάμεις τους με το διεθνές επαναστατικό κίνημα.

Θα πρέπει να δούμε ότι ο καπιταλισμός έχει μείνει χωρίς λύση απέναντι στην ίδια του τη δομική κρίση και οι ηγεμονικές δομές έχουν πολλές αποκλίσεις. Αυτά, μαζί με το χάος, δίνουν στις επαναστατικές δυνάμεις ένα μεγάλο πλεονέκτημα. Ως εκ τούτου, η αναζήτηση των ανθρώπων για ελευθερία, η λαχτάρα της ανθρωπότητας για την εκ νέου απόκτηση της ανθρώπινης ταυτότητας και τα αποτελέσματα αυτής της θέλησης στη Μέση Ανατολή και τη Ροζάβα παρέχουν άφθονες ευκαιρίες για την ανάπτυξη του αγώνα για την ελευθερία.

Σε ορισμένες δυτικές χώρες, ιδίως στη Λατινική Αμερική, τα συριακά και ιρανικά καθεστώτα θεωρούνται αντιιμπεριαλιστικά. Πρόσφατα ο Τούρκος πρόεδρος Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν άρχισε επίσης να χρησιμοποιεί αντιαμερικανική και αντιευρωπαϊκή ρητορική. Τι κρύβεται πίσω από τον αντιαμερικανισμό αυτών των κρατών; Είναι πραγματικά αντιιμπεριαλιστικά ή μπορούμε να πούμε ότι αυτό είναι αποτέλεσμα μιας εσωτερικής πάλης των αποικιοκρατικών δυνάμεων;

Υπάρχουν διάφορα κινήματα στη Δύση που μπορούμε να ονομάσουμε αντισυστημικά. Πρέπει να το αναγνωρίσουμε αυτό. Ιστορικά, υπήρξαν κινήματα και ρεύματα που πράγματι οδήγησαν σε αγώνες ελευθερίας. Αυτές είναι εξαιρετικά μεγάλες δυνάμεις ενάντια στο σύστημα, πρέπει να το δούμε αυτό σίγουρα. Και η Λατινική Αμερική είναι

ένα σημαντικό κέντρο. Ο ανταρτοπόλεμος των σοσιαλιστικών κινημάτων στη δεκαετία του 1960 ήταν ένα σημαντικό μέτωπο επαναστατικού αγώνα. Αλλά είχαν και αυτά τα δικά τους προβλήματα. Για παράδειγμα, στη Δύση, τα αντισυστημικά κινήματα φαίνονται πολύ αποκομμένα, περιθωριακά και απομονωμένα μεταξύ τους. Υπάρχουν σοβαρά ζητήματα με τον τρόπο που χειρίζονται τα ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά προβλήματα. Έχουν προβλήματα με τη μετατροπή τους σε αντισυστημικά και ελευθεριακά κινήματα, ενώ αγωνίζονται να προσδιορίσουν τα πραγματικά ιδεολογικά, πολιτικά και στρατιωτικά αντισυστημικά κινήματα. Δεν μπορούν να εκφράσουν τη διορατικότητα να αναπτύξουν μια ταυτότητα.

Πάρτε οποιοδήποτε τυχαίο κίνημα στη Δύση και μπορούμε να το επικρίνουμε με ακρίβεια. Για παράδειγμα, όταν αξιολογούμε τα 150 χρόνια ιστορίας του μαρξισμού, βλέπουμε ότι κατέληξε κυρίως στον υπαρκτό σοσιαλισμό. Η πραγματικότητα του υπαρκτού σοσιαλισμού μπορεί να συζητηθεί σε διάφορες διαστάσεις. Φυσικά, ο μαρξισμός αποτελεί έκφραση μιας αντισυστημικής στάσης. Είναι μια καμπή ενάντια στην ηγεμονία και αντανακλά ένα υπόβαθρο εκατό ή εκατόν πενήντα ετών. Κανείς δεν μπορεί να το αρνηθεί αυτό. Αλλά τελικά, πρέπει να το αμφισβητήσουμε αν μια πορεία ελευθερίας μετασχηματίζεται σε υπαρκτό σοσιαλισμό και έτσι μπαίνει σε μια θέση στην οποία γίνεται φρέσκο αίμα για το σύστημα. Τώρα, με την προοπτική του υπαρκτού σοσιαλισμού, δεν είναι δυνατόν ούτε να κρατήσουμε μια ελευθεριακή γραμμή, ούτε να αξιολογήσουμε σωστά μια υπάρχουσα γραμμή νίκης και να την υποστηρίξουμε. Παρομοίως, όταν εξετάζουμε τον αναρχισμό, οι διαφορές μεταξύ των τάσεων του αναρχισμού είναι κυρίως ποσοτικές. Δεν υπάρχει καμία θεμελιώδης διαφορά μεταξύ τους. Φιλοσοφικά, η προσέγγιση της ελευθερίας, της ισότητας και η στάση του απέναντι στην εξουσία δημιούργησαν ένα πολύτιμο κεφάλαιο. Αλλά επειδή δεν εκδηλώνουν αυτό το κεφάλαιο στην ιδεολογία, τον αγώνα, την αντίσταση και τις οργανωτικές πτυχές, δεν μπορούν να πατήσουν πόδι στην κοινωνία για να εκπροσωπήσουν τη γραμμή της νίκης. Και επειδή δεν μπορούν να το κάνουν αυτό, αντιμετωπίζουν όλους τους αγώνες που αναπτύσσονται κάπου αλλού στον κόσμο μέσα από τη δική τους εξίσωση, προσέγγιση και αίσθηση.

Παρά τον ριζοσπαστικό λόγο, δεν μπορούν να απελευθερωθούν από τον τρόπο ζωής και τις σχέσεις του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό πρόβλημα για το μέτωπο της ελευθερίας. Μπορείτε να προσθέσετε σε αυτό το μέτωπο τις φεμινιστικές και οικολογικές φράξιες.

Όταν εξετάζουμε τη στάση τους, παρόλο που φαίνεται ότι είναι ενάντια στο σύστημα, υπάρχει μια τεράστια αντίδραση και υπάρχει σοβαρός δογματισμός. Υπάρχει σοβαρή πολιτική αυτοαφαίρεση. Η απομόνωση από τα πάντα μπορεί να σημαίνει μόνο αυτοκαταστροφή.

Το ίδιο ισχύει και για τη Λατινική Αμερική. Η Λατινική Αμερική έχει περάσει κρίσιμες περιόδους στην ιστορία. Διεξήγαγε αγώνες ενάντια στην ισπανική και πορτογαλική αποικιοκρατία, τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Ειδικά στη δεκαετία του '60, ηγήθηκε ενός αγώνα για το σοσιαλισμό, στον οποίο αργότερα συνέβαλε με τον ανταρτοπόλεμο. Πρέπει να τους αποδώσουμε τα εύσημα. Αλλά αν κοιτάξουμε την κατάσταση τώρα, μπορούμε να δούμε ότι υπάρχει ένα θεμελιώδες πρόβλημα. Ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να οικοδομηθεί με τα εργαλεία του καπιταλισμού.

Για παράδειγμα, μπορούμε να πούμε ρητά ότι όσοι ενεργούν για λογαριασμό του σοσιαλισμού τώρα δεν υπερβαίνουν τον υπαρκτό σοσιαλισμό. Αν βασιστούν κυρίως σε μια εθνικο-κρατική και φιλο-εξουσιαστική προσέγγιση, δεν θα είναι ποτέ δυνατό να φτάσουν σε μια πραγματική γραμμή σοσιαλισμού. Το πρόβλημα των αντισυστημικών κινήματων στην Ευρώπη και τη Λατινική Αμερική προέρχεται από εδώ.

Η προσέγγισή τους είναι η εξής: "Όποιος είναι εναντίον του συστήματος είναι αντικαπιταλιστής". Αλλά ο αντικαπιταλισμός έχει τα δικά του κριτήρια. Υπάρχουν χώρες που εκπροσωπούν τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό, ενώ ταυτόχρονα είναι εχθροί. Αυτοί οι άνθρωποι πλανώνται και πιστεύουν ότι η απλή άρνηση της δημιουργίας οποιωνδήποτε σχέσεων με αυτές τις χώρες είναι αρκετή για να εκφράσει κανείς την επαναστατική του στάση. Κάνουν λάθος στην πεποίθησή τους ότι αυτός είναι ο ορισμός της ελευθερίας. Αλλά όταν κοιτάζουμε τις ζωές τους, μπορούμε να δούμε ότι ζουν τον ίδιο τον καπιταλισμό ή τον ιμπεριαλισμό. Ζουν στις πόλεις του συστήματος, κάτω από την εξουσία του, με την ταυτότητά του και μέσα στην αγορά του. Ζουν με αυτό μέχρι το πηγούνι και βρίσκονται ακόμη σε

μια αυταπάτη ότι είναι ελευθεριακοί. Κάτι δεν πάει καλά εδώ. Γνωρίζουμε ότι αυτό ήταν το πρόβλημα με τον υπαρκτο σοσιαλισμό. Τέτοιοι άνθρωποι πλανώνται πιστεύοντας ότι είναι δυνατόν να οικοδομηθεί ο σοσιαλισμός με τα βασικά εργαλεία του καπιταλισμού.

Τα περισσότερα από τα κινήματα κατά του συστήματος εθελουφλούν μπρός στην αιχμαλωσία των μυαλών τους εντός αυτού του συστήματος και εξαπατούν τους εαυτούς τους με τις ιδεολογίες και τα δόγματά τους ότι είναι αντιιμπεριαλιστές και αντικαπιταλιστές. Αυτά τα κινήματα παίρνουν θέσεις χωρίς να σκέφτονται τι συμβαίνει στη Μέση Ανατολή, ποιοι ιστορικοί και κοινωνιολογικοί παράγοντες υπάρχουν ή πώς είναι στην πραγματικότητα η σχέση μεταξύ των ίδιων και των παγκόσμιων δυνάμεων. Αυτό είναι μια μεγάλη τραγωδία.

Στην πραγματικότητα, θα πρέπει να σκέφτονται το παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα συμπεριλαμβάνοντας τις υπομονάδες του, τα έθνη-κράτη. Θα πρέπει να κατανοήσουν ότι οι αντιθέσεις μεταξύ τους προκύπτουν από την προσπάθεια για εκμετάλλευση και ηγεμονία, όχι για ισότητα, ελευθερία ή δικαιοσύνη. Οι δυνάμεις αυτές δεν μπορούν να τοποθετηθούν η μία απέναντι στην άλλη από ιδεολογική άποψη. Μόνο οι άνθρωποι και τα επαναστατικά σοσιαλιστικά κινήματα και κοινωνικά τμήματα μπορούν να τοποθετηθούν απέναντί τους.

Τώρα, όταν εξετάζουμε τη λατινοαμερικανική πραγματικότητα, δεν θα αρνηθώ τον αντιιμπεριαλιστικό της χαρακτήρα. Ποτέ δεν είχαμε καμία αντίρρηση ενάντια σε μια γραμμή αγώνων δημοκρατίας ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Αλλά πρέπει να δούμε τι μπόρεσαν να πετύχουν.

Πρέπει να αναλύσουμε πώς ο υπαρκτός σοσιαλισμός της Λατινικής Αμερικής στον αντιιμπεριαλιστικό του αγώνα έπεσε στην παγίδα του αντιαμερικανισμού. Πρέπει να το συζητήσουμε αυτό όταν εξετάζουμε τους αντιιμπεριαλιστικούς και αντικαπιταλιστικούς λόγους εκείνων, που διεξάγουν τον αγώνα για το σοσιαλισμό στη Λατινική Αμερική. Πρέπει να καταλάβουμε αν η ιδεολογική τους προσέγγιση είναι ενάντια σε ένα παγκόσμιο σύστημα ή αν απλώς ακολουθούν μια γραμμή τοπικών ατζέντων, έτσι ώστε η πραγματική τους πολιτική να μετατρέπεται σε αντιαμερικανισμό. Είναι σίγουρα αντιαμερικανικός. Αλλά ο αντιαμερικανισμός δεν σημαίνει αντιιμπεριαλισμός. Η Αμερική είναι

ιμπεριαλιστική. Είναι φυσικά δυνατό να αναπτύξουμε μια στάση ενάντια στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Αλλά το να είσαι αντιιμπεριαλιστής είναι άλλο πράγμα. Το να είσαι αντιιμπεριαλιστής σημαίνει να είσαι ενάντια στην καπιταλιστική παγκόσμια τάξη, ενάντια στην ηγεμονία του ιμπεριαλισμού στον κόσμο και ενάντια στα υπο-ηγεμονικά κέντρα του ιμπεριαλισμού. Το να λες "είμαι ενάντια στις ΗΠΑ" δεν σημαίνει τίποτα με αυτή την έννοια. Αυτό είναι το σημείο στο οποίο βρίσκεται σήμερα ο λατινοαμερικάνικος σοσιαλισμός. Είναι ενάντια στις ΗΠΑ και έχουν πετύχει τεράστια κέρδη στον αγώνα τους, αλλά έχουν επίσης σχέσεις με υποηγεμονικές χώρες που συνδέονται με τον ιμπεριαλισμό. Αυτό προκάλεσε μια πολύ ανεπιθύμητη κατάσταση. Ο δυτικοευρωπαϊκός καπιταλισμός είναι επίσης έκφραση του ιμπεριαλισμού. Ο επαναστατισμός της Λατινικής Αμερικής θα πρέπει να μεταφέρει την αντιαμερικανική στάση σε ένα επίπεδο που θα περιλαμβάνει όλο τον δυτικό ιμπεριαλισμό. Αντιμετωπίζουν ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα εξαιτίας αυτού. Δεν είναι λογικό να λέμε ότι ο ιμπεριαλισμός, που δεν μου επιτίθεται, είναι μια χαρά.

Ο ιμπεριαλισμός είναι ένα κύριο ρεύμα που οργανώνεται σε διάφορα κέντρα. Χωρίς να αντιταχθείς σε όλα αυτά είναι δυνατόν να νικήσεις ένα από αυτά. Εξαιτίας αυτής της προσέγγισης, ο αντιαμερικανισμός δεν μπόρεσε ποτέ να πετύχει μια νίκη για τη Λατινική Αμερική. Δεν μπορεί να φέρει τη νίκη επειδή δεν μετασχηματίστηκε σε αντιιμπεριαλισμό. Ως εκ τούτου, παρόλο που πέτυχαν κέρδη εναντίον των Πορτογάλων πρώτα και των Ισπανών αργότερα, δεν μπόρεσαν να σπάσουν τη σχέση εξάρτησης.

Οι ανταρτοπόλεμοι για λογαριασμό του σοσιαλισμού δεν είχαν τα επιθυμητά αποτελέσματα. Γιατί; Πρέπει να το ερευνήσουμε αυτό. Ο κύριος λόγος είναι η ανεπάρκεια της προσέγγισης. Αυτό θα γίνει σαφέστερο αν εξετάσουμε απτά παραδείγματα. Αν κάποιος κοιτάξει προσεκτικά, είναι απαραίτητο να αναγνωρίσει ότι ο αντιαμερικανισμός έφερε αυτό το αποτέλεσμα. Μιλάμε για τους υπο-ηγεμόνες του ιμπεριαλιστικού παγκόσμιου συστήματος. Κάθε τόπος όπου υπάρχει ηγεμονία έθνους-κράτους αποτελεί και μια περιοχή υπο-ηγεμονίας του ιμπεριαλισμού. Η εκμετάλλευση είναι ένα υποηγεμονικό χαρακτηριστικό. Δεν μπορούμε να τη διαχωρίσουμε από τον ιμπεριαλισμό. Κάθε εστία που είναι οργανωμένη μέσα στο καπιταλιστικό παγκόσμιο σύστημα ως έθνος-κράτος είναι μια

υπο-ενότητα του ιμπεριαλισμού. Και κάθε εκμεταλλευτική, αποικιακή δύναμη εκφράζει μια υπο-μονάδα της ιμπεριαλιστικής ηγεμονίας. Με βάση αυτό, ο ιμπεριαλισμός έχει γίνει παγκόσμιο σύστημα. Αν εξετάσουμε την αντιιμπεριαλιστική αντίληψη για τη Λατινική Αμερική, βλέπουμε περισσότερο μια στάση, η οποία αποδέχεται όλες τις δυνάμεις που βρίσκονται σε αντίθεση και σε πόλεμο με την Αμερική ως αντιιμπεριαλιστικές και ως εκ τούτου προσπαθεί να σχετιστεί μαζί τους.

Ας δούμε ένα συγκεκριμένο παράδειγμα: Ας δούμε την πραγματικότητα του Κουρδιστάν. Το Κουρδιστάν χωρίζεται σε τέσσερα μέρη. Αυτή η διαίρεση συνέβη κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Στο τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, υπήρξε ένα παγκόσμιο σύστημα, το οποίο χώρισε το Κουρδιστάν μεταξύ τεσσάρων αποικιοκρατικών δυνάμεων. Αυτές οι τέσσερις αποικιοκρατικές δυνάμεις που κυριαρχούν στο Κουρδιστάν χρηματοδοτούνταν συνεχώς από τους ιμπεριαλιστές και οδηγήθηκαν σε ένα στάδιο έθνους-κράτους. Αλλά κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, γίνανε σαφείς κάποιες αντιφάσεις. Τώρα, αν κοιτάξουμε με αυτή τη γνώση τη Λατινική Αμερική, η πραγματικότητα δεν είναι προφανής. Το αποικιοκρατικό σύστημα που δημιουργήθηκε από τις καπιταλιστικές και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις δεν χρησιμοποιεί τους ντόπιους συνεργάτες. Κάθε ένα από τα καθεστώτα είτε είναι το Ιράν, η Συρία, η Τουρκία ή το Ιράκ προσπαθεί να χρησιμοποιήσει μια αντιιμπεριαλιστική εικόνα όταν υπάρχουν αντιθέσεις με τις ΗΠΑ για τα κέρδη τους. Ως εκ τούτου, οι σφαγές που διαπράττουν αυτά τα καθεστώτα εναντίον των Κούρδων αγνοούνται. Αυτή η άποψη πρέπει να αλλάξει. Το παγκόσμιο κρατικό σύστημα είναι ένα καπιταλιστικό, ιμπεριαλιστικό και αποικιοκρατικό σύστημα. Η αντίφαση μεταξύ των μονάδων αυτού του συστήματος δεν μπορεί ποτέ να οριστεί ως αντιιμπεριαλισμός. Για παράδειγμα, η σημερινή κυβέρνηση στην Τουρκία, αν και είναι μια αποικιοκρατική, φασιστική και φονταμενταλιστική κυβέρνηση, έχει υποστηριχθεί από κάποιους λόγω των αντιφάσεών της με τις ΗΠΑ. Οι διαφωνίες της Τουρκίας με τις ΗΠΑ θεωρήθηκαν αντιιμπεριαλιστικές. Όμως ο αποικιοκρατικός της χαρακτήρας, ειδικά εναντίον των Κούρδων, και η εξάρτησή της από τον ιμπεριαλισμό αγνοούνται. Πώς θα μπορούσε αυτό να περάσει ως αντιιμπεριαλισμός, πραγματικά;

Η Τουρκία είναι κέντρο του καπιταλισμού και του εθνικισμού, καθώς και του φονταμενταλισμού και του εθνικοκρατισμού. Η Τουρκία είναι στρατηγικός σύμμαχος των ΗΠΑ και μία από τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις. Πώς μπορούμε λοιπόν να την αξιολογήσουμε ως αντιιμπεριαλιστική δύναμη μόνο λόγω των προσωρινών αντιφάσεων της με τις ΗΠΑ; Αυτή είναι μια καπιταλιστικήφιλελεύθερη προσέγγιση που αυτοπροσδιορίζεται μέσα στο σύστημα.

Το ίδιο ισχύει και για τα κόμματα Βα'αθ που κάποτε ήταν τα αγαπημένα των επαναστατικών κυβερνήσεων στη Λατινική Αμερική. Όλοι γνωρίζουν ότι τα κόμματα Βα'αθ είναι οι πιο σάπιες και πιο ιμπεριαλιστικές μορφές του αραβικού εθνικισμού και του αραβικού εθνοκρατισμού. Είναι ντροπή να αξιολογούνται ως αντιιμπεριαλιστικά μόνο και μόνο επειδή είχαν στενούς δεσμούς με το σοβιετικό μπλοκ και μερικές φορές ήρθαν σε αντίθεση με τις ΗΠΑ. Τα καθεστώτα Βα'αθ είναι γνωστά για τα σκληρά καθεστώτα που επέβαλλαν στους λαούς της Μέσης Ανατολής.

Παρόμοια ανάλυση ισχύει και για το Ιράν. Το Ιράν είναι ένα φονταμενταλιστικό καθεστώς που βασίζεται σε μια αίρεση του Ισλάμ. Η σημερινή του δομή δεν είναι ξεχωριστή από την καπιταλιστική παγκόσμια τάξη. Έχει στενούς δεσμούς με τον ιμπεριαλισμό. Αν κοιτάξουμε τα τελευταία χρόνια, μπορούμε να το δούμε αυτό σε συγκεκριμένα παραδείγματα. Αν κοιτάξουμε τη στάση που κράτησαν οι αριστερές κυβερνήσεις της Λατινικής Αμερικής, μπορούμε εύκολα να το καταλάβουμε αυτό. Οι σχέσεις που βασίζονται στην άποψη ότι το Ιράν είναι μια αντιιμπεριαλιστική δύναμη λόγω των αντιφάσεων του με τις ΗΠΑ, δείχνουν την προβληματική κατάσταση των αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων της Λατινικής Αμερικής. Κοιτάξτε την Κούβα, τη Βενεζουέλα και άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής, όπου υπάρχουν αριστερές κυβερνήσεις που συνεχώς ξεσηκώνονται εναντίον της Αμερικής - επαινούν τις υπογεμονικές δυνάμεις του ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή και την Ασία μόνο και μόνο λόγω της αντιαμερικανικής τους στάσης. Αυτό είναι μια σοβαρή αυταπάτη.

Θέλω να το ξαναπώ: το να είσαι αντιαμερικανός δεν σημαίνει αυτόματα ότι είσαι αντιιμπεριαλιστής. Αντιαμερικανισμός σημαίνει να

είσαι ενάντια σε ένα κέντρο του ιμπεριαλισμού. Το να περιορίζεσαι στον αντιαμερικανισμό σημαίνει ότι νομιμοποιείς άλλες αποικιοκρατικές και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Επομένως, πρέπει να έχουμε ένα ισχυρό, ριζωμένο πρότυπο για το όραμά μας σχετικά με το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα και την ιμπεριαλιστική ηγεμονία του. Αν το βλέπουμε αυτό από την προοπτική των προτύπων πρέπει να σταθούμε πέρα από τον απλό σχολιασμό των καθημερινών πολιτικών εξελίξεων. Μια παγκόσμια προοπτική είναι απαραίτητη για να αναλύσουμε διεξοδικά ποιος είναι πραγματικά εργαλείο της ιμπεριαλιστικής ηγεμονίας και ποιος αγωνίζεται εναντίον της. Ύπο αυτό το πρίσμα, υπάρχει ένα μεγάλο ζήτημα στα αντισυστημικά κινήματα καθώς και στη βαθιά ριζωμένη παράδοση της απελευθέρωσης στη Λατινική Αμερική. Πρέπει να ξεπεραστεί αυτή η αυταπάτη.

Πριν από την έναρξη της επιχείρησης στη Ράκα υπήρξε συνάντηση μεταξύ του υπουργού Άμυνας των ΗΠΑ και του Τούρκου πρωθυπουργού Μπιναλί Γιλντιρίμ στο Λονδίνο. Μετά τη συνάντηση αυτή υπήρξε δήλωση των ΗΠΑ ότι το YPG δεν αποτελεί προτίμηση, αλλά αναγκαιότητα για τις ΗΠΑ. Πιστεύετε ότι αυτή η δήλωση έγινε για να αντιμετωπιστούν οι ανησυχίες του τουρκικού κράτους ή ήταν μια ουσιαστικής περιλήψη της αμερικανικής πολιτικής γενικά και των ιμπεριαλιστικών και αποικιοκρατικών δυνάμεων ειδικότερα;

Η φράση του Αμερικανού υπουργού Άμυνας πριν από την επιχείρηση στη Raqqa είναι πράγματι πολύ σημαντική. Αυτό προσπαθώ να εξηγήσω από την αρχή. Στην πραγματικότητα, έκανε μια πολύ περιεκτική δήλωση σε μία μόνο πρόταση. Η

Αμερική δεν έχει την πολυτέλεια μιας προτίμησης, έχει μόνο μια αναγκαιότητα. Δεν έχει απομείνει καμία δύναμη στη Συρία με την οποία η Αμερική δεν έχει προσπαθήσει να συμμαχήσει. Η ταξινόμησή τους ξεπερνά τα όρια αυτής της συνέντευξης, δεν θα επεκταθώ σε αυτό.

Με ποιον δεν προσπάθησε να συμμαχήσει η Αμερική; Η Αμερική δοκίμασε τους Σαουδάραβες, η Αμερική δοκίμασε την Τουρκία, η Αμερική προσπάθησε να συμμαχήσει με όλες αυτές τις σαλαφιστικές ομάδες.

Προσπάθησε να συμμαχήσει με τον FSA και πολλές άλλες παρόμοιες δυνάμεις. Άρα, δεν έχει απομείνει καμία δύναμη για να δοκιμάσει. Αλλά η Αμερική δεν μπόρεσε να έχει τα αποτελέσματα που ήθελε με κανέναν από αυτούς τους "συμμάχους". Σίγουρα δεν θα μπορούσε. Έτσι, επένδυσε πολλά στη συμμαχία της Τουρκίας, της Σαουδικής Αραβίας και του Κατάρ, αλλά τελικά ήρθε σε σύγκρουση με όλους αυτούς. Δεν υπάρχει σαλαφιστική δύναμη με την οποία οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν προσπάθησαν να συμμαχήσουν, συμπεριλαμβανομένης της Al Nusra και του ISIS. Όλοι απέτυχαν. Ως εκ τούτου, το PYD, το YPG, ή ακριβέστερα, το κουρδικό κίνημα δεν υποστηρίχθηκε σε καμία περίπτωση, και η ύπαρξή του δεν είχε καν διατυπωθεί.

Ο αγώνας για την ελευθερία των Κούρδων θυσιάστηκε στην τουρκική αποικιοκρατία και στα συμφέροντα της Σαουδικής Αραβίας. Η κατάσταση του καθεστώτος ήταν γνωστή και αυτό θυσιάστηκε με γνώμονα τις σχέσεις μεταξύ κρατών σε βάθος χρόνου. Πίστευαν ότι θα μπορούσαν να έχουν αποτελέσματα έχοντας ένα είδος ελέγχου επί των σαλαφιστικών δυνάμεων. Αλλά αυτό δεν λειτούργησε. Η επένδυση σε αυτές τις σαλαφιστικές δυνάμεις μετατράπηκε σε μια εγχώρια καταστροφή. Οι επενδύσεις της Σαουδικής Αραβίας και της Τουρκίας απέκτησαν μια διάσταση που εξυπηρετεί τη δημιουργία μιας πιο θρησκευτικής και σαλαφιστικής Μέσης Ανατολής. Τελικά, οι Ηνωμένες Πολιτείες έφθασαν σε τέτοιο σημείο που η πολιτική που ανέπτυξαν απέτυχε από κάθε άποψη. Με άλλα λόγια, ακόμη και η Τουρκία, η οποία υπήρξε στρατηγικός σύμμαχος για σαράντα-πενήντα χρόνια, εγκατέλειψε το NATO και τη δυτική γραμμή και μετατοπίστηκε σε μια νεο-οθωμανική, σαλαφιστική γραμμή χρησιμοποιώντας το ISIS και την Al-Nusra. Τώρα όλα αυτά έχουν θέσει τις Ηνωμένες Πολιτείες υπό πίεση.

Από την άλλη πλευρά, η Αμερική επένδυσε σε μια εθνικιστική γραμμή στους Κούρδους. Στο νότιο Κουρδιστάν, έδωσε απεριόριστη ώθηση στη γραμμή του KDP που εκπροσωπεί την KRG. Αλλά η υποστήριξη που έδωσαν στη γραμμή του KDP αποκάλυψε τα ίδια προβλήματα και τις ίδιες συνέπειες. Ενώ η γραμμή του KDP έφερε το κόμμα σε μια μυστική συμμαχία με το ISIS, οι στρατηγικές σχέσεις που είχε συνάψει το KDP με την Τουρκία ουσιαστικά σπατάλησαν τις επενδύσεις που έκανε η Αμερική

εκεί. Ούτε στο Νότιο Κουρδιστάν ούτε στη Ροζάβα ήταν παρούσες. Έτσι, όλες οι βάσεις της πολιτικής των Ηνωμένων Πολιτειών καταστράφηκαν μία προς μία. Φτάσαμε σε ένα σημείο όπου δημιουργήθηκε μια κατάσταση χάους. Και δεν ήταν πλέον δυνατό για τις ΗΠΑ να ακολουθήσουν το δρόμο που βασιζόταν σε οποιαδήποτε δύναμη πέρα από τη δύναμη που δεν θα προτιμούσαν ποτέ στην κατάσταση του χάους - το κουρδικό κίνημα ελευθερίας. Το Ιράκ περιήλθε στα χέρια του Ιράν. Το KDP βρέθηκε στα χέρια της Τουρκίας. Η Al-Nusra, το ISIS, η Ehtar al-Şam κ.λπ. Όλες αυτές οι δυνάμεις έχουν καταληφθεί από τους Σαουδάραβες και τους Τούρκους. Επιπλέον, δεν υπήρχε τρόπος να διατηρηθούν οι σχέσεις με αυτούς, επειδή διαπράττουν μεγάλα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Το καθεστώς δεν βρισκόταν σε ελπιδοφόρα θέση. Η Αμερική δοκίμασε όλες αυτές τις επενδύσεις και τελικά αυτό που συνέβη ήταν ότι απέτυχαν. Δεν είχε απομείνει καμία δύναμη, στην οποία οι ΗΠΑ θα μπορούσαν να βασίσουν την πολιτική τους.

Η κουρδική αντίσταση, ιδίως στο Cizîte και στο Κομπάνι, δημιούργησε μια νέα κατάσταση σε αυτό το σημείο. Ως εκ τούτου, οι ΗΠΑ αναγκάστηκαν να συμμαχήσουν με τις δυνάμεις που δεν ήθελαν, τις οποίες μάλιστα είχαν προσπαθήσει να καταστρέψουν βοηθώντας την Τουρκία και τη Σαουδική Αραβία. Κανείς δεν θέλει να το δει αυτό. Οπότε, οι YPG ή το PYD παρακάλεσαν τους Αμερικανούς: "Μας σκοτώνουν, ελάτε να μας σώσετε και είμαστε έτοιμοι να σας παραδοθούμε ολοκληρωτικά"; Είπαν κάτι τέτοιο; Όχι. Αν και δεν υπήρξε τέτοια ρητορική, ήταν επιτακτική ανάγκη για τις Ηνωμένες Πολιτείες να εμπλακούν σε μια τακτική σχέση με αυτές τις δυνάμεις. Οπότε αναγκάστηκαν να το κάνουν

Οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν είχαν άλλη επιλογή σε μια τέτοια κατάσταση. Επιπλέον, οι Ηνωμένες Πολιτείες ήθελαν να συμμετάσχουν σε μια επιτυχημένη μάχη κατά του ISIS. Ενώ αυτή η σχέση απέφερε σοβαρό κύρος και ενίσχυση της θέσης των Ηνωμένων Πολιτειών, οι YPG έλαβαν κάποια υλική υποστήριξη για τον αγώνα τους για ελευθερία. Οι Ηνωμένες Πολιτείες κέρδισαν κύρος τόσο στην παγκόσμια κοινή γνώμη όσο και στην κοινή γνώμη εντός των Ηνωμένων Πολιτειών με τη μάχη κατά του ISIS στο Κομπάνι. Οι τακτικές σχέσεις με τη δύναμη αυτή συνεχίστηκαν και άνοιξαν νέες περιοχές. Σήμερα, η περιοχή ανατολικά του Ευφράτη είναι ένα πεδίο

όπου κερδίζονται πολλά στον αγώνα για την ελευθερία. Η Αμερική δημιούργησε μέσω αυτής της τακτικής συμμαχίας νομιμοποίηση για την παρουσία της στη Μέση Ανατολή και κέρδισε μια νέα ευκαιρία να αποκτήσει επιρροή στη Μέση Ανατολή. Ένα πράγμα όμως πρέπει να γίνει σωστά κατανοητό.

Η παρουσία των Ηνωμένων Πολιτειών στη Συρία δεν αφορά μόνο τη Συρία. Δεν είναι για την εκμετάλλευση της Βόρειας Συρίας και την απόκτηση μεγάλων υλικών κερδών από εκεί. Είναι δύσκολο για οποιονδήποτε να δημιουργήσει κέρδη από μια κατεστραμμένη Συρία. Ο κύριος στόχος των ΗΠΑ είναι να είναι παρούσες ως παγκόσμιος ηγεμόνας στη Μέση Ανατολή και να επηρεάζουν τις εξελίξεις εκεί. Αυτό μπορούν να το κάνουν μόνο προσωπικά στο πεδίο. Από αυτή την άποψη, η σχέση αυτή είναι πολύ σημαντική για τις ΗΠΑ. Είναι γεγονός ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν χωνεύουν εύκολα την κυριαρχία μιας σοσιαλιστικής γραμμής στη βόρεια Συρία. Είναι επίσης γνωστό ότι ως εκ τούτου υπάρχει μια πολύ σοβαρή πάλη μεταξύ των διαφόρων πλευρών και τις μεταξύ τους σχέσεις.

Οι ΗΠΑ ακολουθούν μια πολιτική που κάνει μια πιο εθνικιστική γραμμή να γίνει κυρίαρχη στους Κούρδους. Ως εκ τούτου, θέλουν να ρευστοποιήσουν τη γραμμή της ελευθερίας στη Ροζάβα, και στην πραγματικότητα γι' αυτό επιμένουν στην πολιτική μιας σάπιας, διεφθαρμένης γραμμής του KDP που ηττάται συνεχώς, τρέφοντας την ιδέα του έθνους-κράτους και του εθνικισμού. Μέρος αυτής της στρατηγικής είναι να χρησιμοποιούν την Τουρκία ως μοχλό πίεσης εναντίον των Κούρδων της Rojava. Ενώ υποστηρίζουν την Τουρκία στον αγώνα κατά του PKK, προσπαθούν να αποδυναμώσουν τη γραμμή Öcalan στη Rojava. Λένε: "Δεν θα είστε άνετα αν δεν απομακρυνθείτε από τη γραμμή του PKK". Αυτή είναι η πολιτική της απομάκρυνσης της επανάστασης της Rojava από τη σοσιαλιστική γραμμή και της ενσωμάτωσής της στο φιλελεύθερο παγκόσμιο σύστημα. Προς το παρόν, αυτή η σχέση λειτουργεί μέχρι ενός σημείου. Θα προχωρήσει όσο πιο μακριά μπορεί. Αλλά οι νέες πολιτικές εξελίξεις μπορούν πάντα να αποκαλύπτουν νέες καταστάσεις. Αυτή η κατάσταση δεν είναι μια κατάσταση που αρέσει πολύ στην Αμερική. Το ίδιο ισχύει και για τις δυνάμεις της βόρειας Συρίας. Υπάρχει μια αναγκαιότητα

όσον αφορά και τις δύο πλευρές. Οι ΗΠΑ πιέζονται σε αυτή την κατάσταση από τις πολιτικές των συμμάχων τους στη Μέση Ανατολή.

Αλλά το πρόβλημα δεν αφορά μόνο την πολιτική. Ούτε οι Ηνωμένες Πολιτείες ούτε οι σύμμαχοί τους μπορούν να αναλάβουν ηγετικό ρόλο στη Μέση Ανατολή με την παλιά προσέγγιση και πολιτική. Ένας νέος κόσμος και μια νέα Μέση Ανατολή γεννιούνται. Το να επιμένουμε στο παλιό, δεν σημαίνει τίποτε άλλο από το να κωπηλατούμε ενάντια στο ρεύμα της ιστορίας. Αλλά οι Ηνωμένες Πολιτείες, αν και είναι πιο ευέλικτες, δεν μπορούν να υποστούν ριζικές αλλαγές πολιτικής. Ως εκ τούτου, προσπαθούν να κάνουν τους συμμάχους τους, όπως η Τουρκία και η Σαουδική Αραβία, να προβληματιστούν για την κατάστασή τους. Λένε: "Ενώ εγώ συνάπτω τακτικές σχέσεις, εσείς με πιέζετε, κάντε υπομονή". Αλλά τα πράγματα δεν εξελίσσονται όπως νομίζουν. Ανεξάρτητα από το πόσο τακτικό είναι το αμερικανικό ζήτημα σήμερα, αν αυτή η τακτική σχέση διακοπεί, δεν θα υπάρχει εναλλακτική δύναμη για να αντέξει. Έτσι, φαίνεται πολύ δύσκολο αυτή η τακτική σχέση να μετατραπεί σε σύγκρουση σε σύντομο χρονικό διάστημα, καθώς δεν υπάρχει η παραμικρή δύναμη που θα μπορούσε να εκφράσει την παρουσία της σε περιφερειακό επίπεδο.

Τόσο οι πολιτικές των περιφερειακών δυνάμεων όσο και οι προσεγγίσεις της Τουρκίας πιέζουν προς αυτή την κατεύθυνση. Η σημερινή κατάσταση δεν είναι προτίμηση κανενός, είναι μια αναγκαιότητα που έχει προκύψει. Αλλά είναι απαραίτητο να αξιολογηθεί και η ανάδυση αυτής της ανάγκης.

Αυτοί που φέρνουν τις αποτυχημένες πολιτικές του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή σε σημείο κατάρρευσης είναι οι τοπικοί σύμμαχοί τους, οι συνεργάτες τους και οι πολιτικές τους, ή ακόμα και οι πολιτικές των ΗΠΑ. Αυτοί οδήγησαν τις πολιτικές τους σε ένα φαύλο κύκλο και είναι καταδικασμένοι στη δική τους εκκαθάριση. Είχαν δύο επιλογές, να φύγουν όπως στο Βιετνάμ, ή να αναγκαστούν σε μια απρόσμενη σχέση. Για τον παγκόσμιο ηγεμόνα, η αποχώρηση θα σήμαινε παράδοση.

Εφόσον δεν παραδόθηκαν, αναγκάστηκαν να συνάψουν μια απροσδόκητη σχέση. Αλλά υπάρχει μια ανάλογη κατάσταση για το ΡΥΔ. Αν ο αγώνας για την ελευθερία που πράγματι αναπτύχθηκε από τους

Κούρδους είχε γίνει σωστά αντιληπτός από τους αντιπαγκοσμιοποιητές και τις αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις και επομένως όλοι είχαν επικεντρωθεί περισσότερο σε αυτό το σημείο, η γραμμή της ελευθερίας θα ήταν πολύ πιο καθαρή, πολύ πιο ορατή. Θα μπορούσε να είχε γίνει δέκα φορές πιο κυρίαρχη από ό,τι σήμερα.

Αλλά επειδή όλοι είχαν μια πολύ ανήσυχη, επιφυλακτική προσέγγιση και προτιμούσαν να απομονωθούν παρά να διακινδυνεύσουν, επειδή αποφάσισαν να μην δουν το πολιτικό και ιδεολογικό νόημα του ανοίγματος ενός χώρου ελευθερίας στη Ροζάβα, οι επαναστάτες επί τόπου ωθήθηκαν στην ανάγκη ανεπιθύμητων τακτικών συμμαχιών για να συνεχίσουν να υπάρχουν μέσα στην κόλαση της Μέσης Ανατολής. Με τι μοιάζει αυτό; Είναι σαν τη συμφωνία που έκανε ο Λένιν με τους καπιταλιστές για να σώσει την Οκτωβριανή Επανάσταση στη Σοβιετική Ένωση. Είναι ανάλογο με τον Στάλιν που αγωνίζεται ενάντια στον φασισμό, αν και δεν θέλει να πολεμήσει το ιμπεριαλιστικό μέτωπο.

Είπατε ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες έφτασαν στο σημείο της κατάρρευσης. Μπορούμε να πούμε ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες προσπαθούν να επανεφεύρουν την ύπαρξή τους στην περιοχή με βάση τις συνέπειες της αντίστασης του Κομπάνι ; Μπορούμε να εννοήσουμε ότι σε μια Αμερική που κατέρρευσε δόθηκε η δυνατότητα να ξαναμπει στο πεδίο, αυτή την φορά με την αντίσταση;

Αναμφίβολα, όχι η αντιδραστική και δογματική προσέγγιση, αλλά η σωστή πολιτική προσέγγιση είναι η υποστήριξη της νίκης ενός σοσιαλιστικού κινήματος. Αναρωτιέμαι αν σε μια τέτοια περίπτωση θα ήταν σωστό να πούμε: "Ας πεθάνει η Αμερική στη Μέση Ανατολή, ας πεθάνουμε μαζί". Λοιπόν, αν είχαμε συμφωνήσει να πεθάνουμε μαζί με την ηγεμονία των Ηνωμένων Πολιτειών στην περιοχή, χωρίς αμφιβολία, το σοσιαλιστικό κίνημα δεν θα είχε κερδίσει πολλά. Τώρα υπάρχει μια εξίσωση που δημιουργήθηκε από τις εξελίξεις. Δεν πρέπει κάποιος να την ερμηνεύσει λανθασμένα.

Η Αμερική έχει φτάσει σε αυτό το σημείο πολιτικής χρεοκοπίας. Αλλά πρέπει να δούμε τη θανατική καταδίκη όσων αγωνίστηκαν για την

ελευθερία. Ποιος δίνει τη θανατική καταδίκη; Όλοι εκτός από τους Κούρδους, οι οποίοι αντιστάθηκαν εκεί. Λοιπόν, οι δυνάμεις της ελευθερίας εκεί θα όρθωναν το ανάστημά τους με τις περιορισμένες δυνατότητές τους απέναντι σε όλους. Έτσι, υπάρχουν δύο επιλογές: ή θα προβάλλω πλήρη αντίσταση, θα εκμηδενιστώ και θα μείνω έτσι στα βιβλία της ιστορίας, ή μπορώ να ακολουθήσω μια πολιτική και κάποιους τακτικές συμμαχίες και να καταλήξω με μια νίκη.

Το ISIS πραγματοποίησε μια στρατηγική επίθεση κατά των Κούρδων. Τώρα, ας ακολουθήσουμε τη λογική του. Ενώ το ISIS βρισκόταν σε τόσο αποτελεσματική θέση και κατάσταση που κανείς στη Μέση Ανατολή δεν μπορούσε να το εμποδίσει να κατακτήσει το 60% του Ιράκ μέσα σε μια νύχτα, που είχε τη δύναμη να ανατρέψει τα καθεστώτα του Ιράκ και της Συρίας, τότε πρέπει να αναρωτηθούμε γιατί το ISIS δεν ολοκλήρωσε την εκστρατεία του; Γιατί επιτέθηκε στρατηγικά στο Κουρδιστάν, ιδιαίτερα στο Cizîrê και στο Κομπάνι; Αν είχαν στοχεύσει το συριακό κράτος ή το ιρακινό κράτος, θα είχαν καταστρέψει και τα δύο κράτη εν μία νυκτί. Μιλάμε για την ίδια δύναμη που έκανε τη Ράκα πρωτεύουσά της μέσα σε μια νύχτα και κατέκτησε τη Μοσούλη με τους εκατοντάδες χιλιάδες στρατιώτες της εκεί. Διέσπειρε τον τρόμο και όποιος άκουγε το όνομά τους τρέπονταν σε φυγή.

Καθίσταται σαφές ότι οι εξελίξεις αυτές δεν συνδέονται μόνο με την επιρροή του ISIS. Οι χώρες του Κόλπου που άκουσαν το όνομα του ISIS και ακόμη και η Ιορδανία ήταν έτοιμες να τραπούν σε φυγή. Αλλά το ISIS δεν το έκανε αυτό. Στράφηκε κατά των Κούρδων και ιδιαίτερα κατά των Κούρδων της Rojava . Αυτή είναι η ένδειξη ότι το ISIS δεν είναι ένας ανεξάρτητος σαλαφιστικός παράγοντας. Δείχνει ότι έδρασε σε σχέση με τις ηγεμονικές δυνάμεις του κόσμου και της περιοχής, κινούμενο σύμφωνα με τις στρατηγικές και τακτικές τους σχέσεις.

Είναι πολύ σημαντικό να αναλύσουμε γιατί όλες οι αντιδραστικές δυνάμεις του κόσμου και της περιοχής έστρεψαν το ISIS εναντίον των Κούρδων, ακριβώς όταν η πλήρης νίκη του ήταν κοντά. Δύο σημεία είναι σημαντικά μπροστά σε μια τέτοια βίαιη επίθεση: πρώτα το Σενεγάλη και μετά το Κομπάνι. Αυτά ήταν τα μέρη όπου οι Κούρδοι και η γραμμή της ελευθερίας επρόκειτο να εκκαθαριστούν. Οι αντιδραστικοί της περιοχής είχαν εκδώσει Fatwa κατά του κινήματος ελευθερίας μας και των Κούρδων.

Όταν εκκαθαριστεί το PKK, θα εκκαθαριστεί τόσο η σοσιαλιστική γραμμή ελευθερίας όσο και οι Κούρδοι. Ως εκ τούτου, η πιο βάρβαρη μορφή στην Μέση Ανατολή, που αναδύθηκε σε αυτή τη συγκυρία, καθοδήγησε την πιο αντιδραστική ιδεολογική δύναμη του κόσμου, ενάντια στους Κούρδους στο Σενγκάλ και στο Κομπάνι. Αλλά και τα δύο μέρη έγιναν επιτυχίες για το κίνημα της ελευθερίας μας και τους Κούρδους.

Αν οι Κούρδοι θέλουν να διατηρήσουν την ύπαρξή τους, πρέπει να αντισταθούν σε αυτό- αν η γραμμή του σοσιαλισμού θέλει να πετύχει, πρέπει να αντισταθεί σε αυτό. Γι' αυτό, το PKK και οι YPG/YPJ υπερασπίστηκαν τον τόπο, με κάθε μέσο. Αυτός ήταν ένας αγώνας για την ύπαρξη και την ελευθερία- είτε θα κερδιζόταν, είτε θα είχαμε εκμηδενιστεί. Τα επιτεύγματα του αγώνα που διεξήχθη και στα δύο μέρη μετέτρεψαν την κουρδική ταυτότητα σε θεμελιώδη παράγοντα στην παγκόσμια συγκυρία.

Μπορείτε να αναφέρετε μια συνεκτική, νικηφόρα δύναμη στη Μέση Ανατολή και σε όλο τον κόσμο στον αγώνα κατά του ISIS; Θα μπορούσατε να πείτε ότι "το Ιράκ πέτυχε με αυτόν τον τρόπο, το Ιράν με εκείνο τον τρόπο, η Συρία, η Αμερική..."; Φυσικά και όχι. Κανένας από αυτούς δεν έχει καμία άλλη ιδιότητα πέρα του να διεκδικεί ένα μέρος της επιτυχίας του αγώνα και της αντίστασης επί του εδάφους κατά του ISIS και να τρέφεται από αυτήν.

Υπάρχει μόνο μία γραμμή που μπορούμε να πούμε ότι έχει νικήσει το ISIS σε αυτή την περιοχή: η γραμμή της ηγεσίας του PKK και οι εκδοχές της γραμμής του PKK στη Μέση Ανατολή. Μόνο αυτοί έδωσαν μια πολύ βαθιά ριζωμένη μάχη κατά του ISIS, αντιστάθηκαν πραγματικά και σημείωσαν επιτυχία. Βλέπετε τι συνέβη στο

Κομπάνι; Οι Κούρδοι νίκησαν επίσημα το ISIS στο Κομπάνι. Στο Κομπάνι, έγινε ρήξη στο εσωτερικό του ISIS και ηττήθηκε. Το ISIS κινητοποίησε όλες τις δυνάμεις του εκεί. Είτε θα κατακούσε το Κομπάνι και θα αποτελειώνε τους Κούρδους, είτε θα αποτελειώνε την ελευθερία, είτε θα ηττούνταν και θα τελείωνε. Εξάλλου, οι νικητές στο Κομπάνι έγιναν μια μεγάλη δύναμη στη Μέση Ανατολή.

Μετά τη νίκη του Κομπάνι, κανείς δεν μπορούσε να σταματήσει την αντίστροφη μέτρηση για το τέλος του ISIS. Ένα μήνα μετά την ήττα στο Κομπάνι, υπέστη ήττα στο Til Ebyad, δέκα ημέρες αργότερα στα βουνά του

Abduleziz. Ήταν μια σειρά από νίκες κατά του ISIS που ξεκίνησε από το Heseke, το Eyn al Isa και κατέληξε στη Raqqa και το Deir ez-Zor. Το ίδιο ισχύει και για το Ιράκ. Δεν χρειάζεται να εξαπατάται κανείς από τη δημοσιότητα και την προπαγάνδα των παγκόσμιων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Όταν το ISIS ήρθε στο Ιράκ, αυτή η χώρα και το κράτος με τους πλούσιους πόρους του δεν μπόρεσε να αντισταθεί ούτε μια ώρα μπροστά στο ISIS. Το ISIS μπήκε από τα συριακά σύνορα και κατέλαβε αμέσως την Μοσούλη.

Το ISIS εισέβαλε από τη Μοσούλη μέχρι τα ιρανικά σύνορα μέσα σε δύο ημέρες και σταμάτησε στις πύλες της Βαγδάτης. Από την άλλη πλευρά, απλώθηκε μέχρι τα σύνορα με την Ιορδανία. Όλη αυτή η κατάκτηση διήρκεσε συνολικά τρεις έως πέντε ημέρες. Καμία δύναμη δεν μπορούσε να σταθεί απέναντί της. Ούτε ο διεθνής συνασπισμός των Ηνωμένων Πολιτειών, ούτε οι ηγεμονικές δυνάμεις στην περιοχή, ούτε το Ιράν ήταν σε θέση να σταθούν απέναντί της. Το Ιράν δεν μπόρεσε να σταματήσει το ISIS, ακόμη και με την υποστήριξη των δυνάμεων της Χεζμπολάχ και των δυνάμεων της Ιερουσαλήμ.

Το ISIS σταμάτησε στο Σενγαλ και έσπασε στο Κομπάνι. Το ISIS οδηγήθηκε να διαπράξει μια μεγάλη σφαγή στο Σενγαλ εναντίον του λαού των Γιαζίντι. Τα κουρδικά εθνικιστικά κόμματα, τα οποία βρίσκονταν από την αρχή της σφαγής σε συνεργασία με το ISIS, αφόπλισαν τον λαό και έφυγαν τρέχοντας. Ο λαός έμεινε μόνος απέναντι στη σφαγή. Μέχρι να φτάσουν στο Σενγαλ οι αντάρτες/ισσες του PKK από τα βουνά και οι δυνάμεις των YPG/YPJ από τη Rojava, δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι είχαν σφαγιαστεί. Αλλά όταν αυτές οι δυνάμεις έφτασαν στο Σενγαλ, οι σφαγές σταμάτησαν. Μετά τη διακοπή της σφαγής, οι δυνάμεις του ISIS απωθούνταν συνεχώς. Αν είχαμε χάσει αυτές τις περιοχές, δεν θα υπήρχαν Κούρδοι σήμερα. Δεν θα μπορούσαμε να μιλάμε στο όνομα των Κούρδων και οι Κούρδοι θα είχαν εκκαθαριστεί. Αυτό θα ήταν το αποτέλεσμα της πολιτικής του παγκόσμιου συστήματος που αναπτύχθηκε μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, το οποίο έβλεπε τους Κούρδους ως "πρόβατα για σφαγή".

Και πάλι, ο εθνικοκρατισμός, οι εθνικιστικές και θρησκευτικές προσεγγίσεις στην περιοχή με τον δολοφονικό τους χαρακτήρα θα είχαν

κερδίσει. Αλλά αυτό δεν συνέβη εδώ. Οι Κούρδοι/ισσες ενώθηκαν στη βάση της δικής τους εθνικής και πολιτιστικής ταυτότητας και πολέμησαν σε αυτά τα δύο μέρη. Και πάλι, οι κυρίαρχες δυνάμεις θέλησαν να καταστρέψουν τη σαρανταετή σοσιαλιστική και ελευθεριακή γραμμή του κινήματος του ΡΚΚ. Αλλά στην πραγματικότητα, ο Κουρδισμός και η δημοκρατική, ελευθεριακή και σοσιαλιστική γραμμή είναι πλέον οργανικά συνυφασμένες. Αυτή είναι η γραμμή που φέρνει τη νίκη στον Κουρδισμό - όχι ο πρωτόγονος εθνικισμός. Μετά τη διάλυση του υπαρκτού σοσιαλισμού, είναι ο αγώνας των Κούρδων και άλλων επαναστατικών δυνάμεων στην περιοχή, που εμφανίζονται στον αγώνα της Ροζάβα, που δίνει νέα αξία και φήμη στη σοσιαλιστική ταυτότητα και ιδεολογία.

Αν το Κομπάνι είχε πέσει, αν η σφαγή του Şengal είχε ολοκληρωθεί, δεν θα είχε μείνει τίποτα γι' αυτή τη γραμμή ελευθερίας. Είτε θα είχαμε καταφέρει να γίνουμε ένας πυρσός που υπόσχεται ελευθερία στον κόσμο, είτε θα καταστρεφόμασταν. Το τίμημα για αυτή την κατάσταση και την αξία της ήταν υψηλό. Και στους δύο τομείς σημειώθηκε επιτυχία. Και αυτό το επίτευγμα άνοιξε το δρόμο για την ελευθερία και την εθνοπολιτιστική ταυτότητα των Κούρδων.

Εάν στους Κούρδους απευθύνονται σήμερα για συμβουλές στη χάραξη πολιτικής είναι εξαιτίας αυτών των δύο τόπων. Μια κουρδική γραμμή που αρνείται αυτά τα δύο μέρη δεν μπορεί να είναι επιτυχής. Αυτοί που θέλουν να χρησιμοποιήσουν τον Κουρδισμό και να απορρίψουν αυτούς τους δύο τόπους θα διαλυθούν αμέσως ως καιροσκόποι και θα υποστούν ήττα. Όσοι όμως αντιλαμβάνονται το βάθος και την αρετή της γραμμής αυτών των δύο νικών συνεχίζουν.

Μετά τη σύλληψη του Κούρδου ηγέτη Αμπντουλάχ Οτσαλάν το 1999, υπήρξε μια αλλαγή προσέγγισης από την πλευρά σας. Αυτό έχει επιρροή στις σχέσεις που αναπτύξατε με τις ΗΠΑ και τη Ρωσία; Εάν δεν είχατε αλλάξει το παράδειγμά σας, θα ήταν ακόμα δυνατό να αναπτύξετε σχέσεις με τις ΗΠΑ και τη Ρωσία; Πολλές ομάδες πιστεύουν ότι το ΡΚΚ εγκατέλειψε τον σοσιαλιστικό αγώνα. Το ΡΚΚ το έκανε αυτό με την αλλαγή του παραδείγματος του;

Το ΡΚΚ ήταν εξαρχής ένα σοσιαλιστικό κίνημα. Αλλά αν κοιτάξετε την εποχή εκείνη και τις ιστορικές συνθήκες, βρισκόταν υπό την έντονη επιρροή του υπαρκτού σοσιαλισμού. Υπήρχαν επίσης επιδράσεις από τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα, ιδιαίτερα από τους αγώνες στο Βιετνάμ, τον ανταρτοπόλεμο στη Λατινική Αμερική, την κινεζική επανάσταση και τα εθνικά κινήματα στην Αφρική. Επομένως, η προέλευση του ΡΚΚ είναι τόσο σοσιαλιστική όσο και εθνικοαπελευθερωτική. Όμως, αν εξετάσουμε την κατάσταση του κόσμου και την ιδεολογική κυριαρχία της εποχής, το ΡΚΚ δημιουργήθηκε υπό την επίδραση του υπαρκτού σοσιαλισμού. Το ΡΚΚ διεξήγαγε έναν μακρύ εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα με αυτά τα χαρακτηριστικά.

Αλλά μετά την πτώση του ανατολικού μπλοκ και την ενσωμάτωση των κρατών που δημιουργήθηκαν από τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα στο καπιταλιστικό σύστημα, έπρεπε να αμφισβητήσουμε αυτή την κατάσταση. Αμφισβητήσαμε τόσο τον υπαρκτό σοσιαλισμό όσο και την εθνική απελευθέρωση. Αν κοιτάξουμε προσεκτικά, η κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού και η ενσωμάτωση των εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων ήρθε μαζί με την κατάρρευση διαφόρων ελευθεριακών κινήματων. Αυτό ήταν μια ολοκληρωτική ήττα. Το ΡΚΚ υπέφερε από τις συνέπειες αυτής της διαδικασίας. Και κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας, το ΡΚΚ αντιμετώπισε μια επίθεση που δεν μοιάζει με άλλα σοσιαλιστικά και εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Το ιμπεριαλιστικό σύστημα στόχευσε το ΡΚΚ ως το πρώτο βήμα της παρέμβασής του στη Μέση Ανατολή. Προσπάθησαν να αφήσουν το ΡΚΚ χωρίς κεφάλι και ιδεολογία συλλαμβάνοντας τον ηγέτη μας μέσω μιας διεθνούς συνωμοσίας.

Το γεγονός ότι το ΡΚΚ δεν διαλύθηκε οφείλεται στο ότι το ΡΚΚ διαφέρει από τα υπαρκτά σοσιαλιστικά και τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Παρόλο που φέρει τα αποτελέσματα του υπαρκτού σοσιαλισμού, έχει μοναδικά χαρακτηριστικά. Και αυτό δεν ισχύει μόνο ιδεολογικά, αλλά και οργανωτικά. Η πεποίθηση και το οργανωτικό μοντέλο που είναι μοναδικό στις ιστορικά συνειδητοποιημένες κοινωνίες της Μέσης Ανατολής ήταν ο κύριος λόγος για τον οποίο το ΡΚΚ δεν διαλύθηκε. Η αιχμαλωσία του ηγέτη μας αποκάλυψε νέες συνθήκες για το ΡΚΚ. Υπήρχε ήδη η αναζήτηση μιας νέας ιδεολογικής και πολιτικής αντίληψης πριν από

την αιχμαλωσία του ηγέτη μας. Η επιμονή στην ελευθερία των γυναικών και οι προσπάθειες για μια δημοκρατική λύση μέσω της κατάπαυσης του πυρός αποτελούν έκφραση αυτής της αναζήτησης.

Αντί να αμφισβητούμε τον διαλυμένο υπαρκτό σοσιαλισμό και να υιοθετούμε μια νέα προσέγγιση για λογαριασμό των καταπιεσμένων, η αμφισβήτηση εκείνων που θέλουν να δημιουργήσουν μια νέα προσέγγιση από τη διάλυση αποτελεί σοβαρό πρόβλημα. Αυτό που εννοούμε εδώ είναι ότι το περιεχόμενο της προσέγγισής μας δεν αμφισβητείται και δεν γίνεται κατανοητό- εξακολουθεί η βάση του υπαρκτού σοσιαλισμού να θεωρείται από πολλούς ως σοσιαλισμός. Η αλλαγή παραδείγματος του νέου ΡΚΚ δεν βασίζεται στην άρνηση του σοσιαλισμού. Θέλω να το τονίσω ιδιαίτερα αυτό. Πρόκειται για μια νέα κατάσταση που βασίζεται στην κριτική των ιδεολογικών, φιλοσοφικών και πολιτικών προσεγγίσεων του υπαρκτού σοσιαλισμού. Υπάρχει μια προσπάθεια επαναπροσδιορισμού του σοσιαλισμού με μια πιο ελευθεριακή, ισότιμη και δημοκρατική προσέγγιση. Ως εκ τούτου, το ΡΚΚ δεν εγκατέλειψε τον σοσιαλισμό.

Αντιθέτως, οικοδομούμε έναν νέο σοσιαλισμό που βασίζεται στην κριτική του υπαρκτού σοσιαλισμού, ιδίως μέσω της κριτικής των αντισυστημικών κινημάτων. Όλοι οι όροι που χρησιμοποιούμε αναπτύσσονται μέσα από την κριτική του υπαρκτού σοσιαλισμού. Πρέπει να τους δούμε ως τους ελευθεριακούς, ισότιμους και δημοκρατικούς όρους του νέου σοσιαλισμού. Ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή και οι σχέσεις που αναπτύσσονται σε αυτή τη βάση δεν μπορούν να εξηγηθούν με ιδεολογικά σχήματα. Η δύναμη και η αυτοπεποίθηση που δημιουργήθηκε από την αλλαγή του παραδείγματος του, έδωσε στο ΡΚΚ ένα πλεονέκτημα για να αντιμετωπίσει τη νέα κρίση στη Μέση Ανατολή. Αν δεν είχε αλλάξει το παράδειγμα του, θα συνέχιζε να αντιστέκεται αλλά δεν θα είχε την ευκαιρία να νικήσει. Με την αυτοπεποίθηση που του δημιούργησε η αλλαγή παραδείγματος, απέκτησε ένα πλεονέκτημα, το οποίο του δίνει τη δυνατότητα να επιτύχει πιο σοβαρά αποτελέσματα.

Η ορολογία που χρησιμοποιείτε αναφέρει τους όρους της δημοκρατίας, του δημοκρατικού έθνους, της ελευθερίας των γυναικών, του περιβάλλοντος και της οικολογίας περισσότερο από τον σοσιαλισμό.

Δίνετε νέα νοήματα σε αυτούς τους όρους εκτός από τα παραδοσιακά τους νοήματα; Αντικαθιστάτε τον σοσιαλισμό με αυτούς τους όρους;

Αυτοί οι όροι δεν υπάρχουν παρά τον σοσιαλισμό. Ο σοσιαλισμός υπάρχει ως γενικός όρος. Μπορείτε να πείτε ότι αυτοί οι όροι προσθέτουν στο περιεχόμενο του σοσιαλισμού. Για παράδειγμα, υπάρχει μια διαστρέβλωση της δημοκρατίας όταν την εξετάζετε από μια οπτική γωνία είτε φιλελεύθερη καπιταλιστική είτε υπό το πρίσμα του υπαρκτού σοσιαλισμού. Παραμορφώνουν τον όρο δημοκρατία. Πώς εκφράζουν τη δημοκρατία; Την εκφράζουν ως μέθοδο διακυβέρνησης. Το να βλέπεις τη δημοκρατία με αυτόν τον τρόπο είναι μια μεγάλη πλάνη, μια απάτη. Το να βάλεις το κράτος και τη δημοκρατία δίπλα-δίπλα δεν είναι ποτέ δυνατό. Η δημοκρατία μπορεί να εκφραστεί ως το αυτοδιοικητικό μοντέλο των κοινωνιών πριν από το κράτος.

Πώς ήταν οργανωμένη η κοινωνία πριν από την εμφάνιση του πολιτισμού ή όταν οι άνθρωποι δεν χρειάζονταν κράτος; Οι άνθρωποι είχαν τις μορφές αυτοδιοίκησής τους που δεν βασιζόνταν στην εκμετάλλευση, την καταπίεση και την εισβολή. Βασίζονταν σε μέσα δημοκρατικής αυτοδιοίκησης. Η δημοκρατία θα πρέπει να οριστεί καλύτερα με αυτόν τον τρόπο. Ενώ οι κοινωνίες διοικούνταν δημοκρατικά εκείνες τις εποχές, η φιλελεύθερη θεώρηση της ιστορίας το αρνείται. Παρουσιάζει τη δημοκρατία ως μια εφεύρεση του πολιτισμού. Οι δομές των ταξικών, αστικών και κρατικών πολιτισμών χρησιμοποίησαν επίσης την έννοια της δημοκρατίας για να καλύψουν την εκμετάλλευση και την κυριαρχία που ασκούν στην κοινωνία.

Δεν μπορούμε να μιλάμε για ένα δημοκρατικό κράτος ή μια δημοκρατική κυβέρνηση μέσα σε ένα ταξικό σύστημα. Αυτό είναι μια απάτη. Αν πάρουμε ως αναφορά τον σοσιαλισμό, πρέπει να ορίσουμε έναν όρο για τη σοσιαλιστική προσέγγιση διακυβέρνησης. Υπάρχουν όροι για τα μοντέλα διακυβέρνησης του υπαρκτού σοσιαλισμού. Οι μαρξιστές, για παράδειγμα, χρησιμοποιούν τον όρο "δικτατορία του προλεταριάτου". Χρησιμοποιούν επίσης τον όρο κράτος ως βασικό στοιχείο εντός της σοσιαλιστικής βιβλιογραφίας. Προτείνουν την ταξική ηγεμονία ως μοντέλο διακυβέρνησης. Ορίζουν τη δημοκρατία ως μέθοδο διοίκησης ενός

κράτους. Με αυτόν τον τρόπο μετατρέπουν τη δημοκρατία σε παθητική μορφή διοικητικής μεθόδου στο πλαίσιο του συστήματος της κρατικής διαχείρισης, παρόλο που χρησιμοποιήθηκε από τις ανθρώπινες κοινωνίες για μια σημαντική περίοδο στην ιστορία ως αποφασιστική μορφή αυτοδιοίκησης πέρα από το κράτος. Πρόκειται για μια προβληματική κατάσταση. Αν λέμε ότι είμαστε σοσιαλιστές, πρώτα η σοσιαλιστική προσέγγιση της διακυβέρνησης θα πρέπει να εκφραστεί και να εννοιολογηθεί με τον πιο ελευθεριακό τρόπο. Δεν είναι δύσκολο να το βρούμε αυτό στην ανθρώπινη ιστορία και να το εφαρμόσουμε στην δεδομένη κατάσταση. Αυτό μπορεί να προκύψει από την ισότιμη και ελευθεριακή ζωή που οι κοινωνίες διατηρούν ζωντανή ακόμη και κάτω από τις συνθήκες του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού.

Οι πιο σύγχρονες έννοιες που αποδίδονται στη δημοκρατία υπήρχαν στη φυσική κοινωνία και είναι τα χαρακτηριστικά της κοινοτικής ζωής. Ως εκ τούτου, η δημοκρατία μπορεί να είναι ένας πραγματικός όρος για ένα ισότιμο και ελευθεριακό μοντέλο διοίκησης. Εμείς χρησιμοποιούμε αυτόν τον όρο με αυτήν την έννοια.

Για να το εκφράσουμε με μεγαλύτερη σαφήνεια, χρησιμοποιούμε τον όρο δημοκρατία ως διοικητικό μοντέλο της σοσιαλιστικής μας αντίληψης. Δεν πρόκειται για έναν όρο δημοκρατίας που βασίζεται στο κράτος. Τον χρησιμοποιούμε για να ορίσουμε την αυτοδιοίκηση της κοινωνίας. Αυτό δεν είναι διαφορετικό από τον σοσιαλισμό ή μια αποδέσμευση από τον σοσιαλισμό. Αντίθετα, στοχεύει να δώσει ένα νέο νόημα στο σοσιαλισμό ή να εγκαθιδρύσει ένα σύστημα σοσιαλισμού. Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί και για όλους τους άλλους όρους. Χωρίς μια κριτική του σοσιαλισμού, δεν θα μπορούσαμε να φέρουμε τον σοσιαλισμό σε ένα σημείο όπου μπορεί να εφαρμοστεί στη ζωή με πραγματικούς όρους.

Η οικολογία είναι επίσης σημαντική. Από τη σκοπιά της καπιταλιστικής παγκόσμιας τάξης ή της κλασικής σοσιαλιστικής προσέγγισης, η σχέση μεταξύ φύσης και κοινωνίας είναι προβληματική. Ο καπιταλισμός κατέστησε τον κόσμο ένα ανυπόφορο μέρος με την εμμονή του στη βιομηχανοποίηση και το κέρδος. Η ανθρωπότητα βρίσκεται στα πρόθυρα του αφανισμού. Όταν αντιμετωπίζουμε μια τέτοια απειλή, η υιοθέτηση του σοσιαλισμού ως ουτοπίας που βασίζεται στην αφηρημένη

ελευθερία και την ισότητα δεν σημαίνει τίποτα. Ο σοσιαλισμός πρέπει να έχει μια προσέγγιση για να σώσει τον κόσμο και την ανθρωπότητα. Από αυτή την άποψη, θα πρέπει να έχει μια ιδεολογική προσέγγιση για να σταματήσει τις ζημιές που προκαλεί ο καπιταλισμός στον κόσμο. Αλλά δεν υπάρχει κάτι τέτοιο στον υπαρκτό σοσιαλισμό. Υπάρχει μόνο μια γενική δήλωση που λέει ότι ο καπιταλισμός εκμεταλλεύεται τη φύση και το περιβάλλον.

Ωστόσο, ο υπαρκτός σοσιαλισμός δεν μπορεί να σωθεί από το να είναι μέρος της οικολογικής καταστροφής με την εθνικοκρατική, βιομηχανοκρατική προσέγγισή του. Επιπλέον, δεν μπορεί να ορίσει τη σχέση μεταξύ οικολογίας και κοινωνίας από ιδεολογική άποψη. Αυτή είναι μια πολύ σοβαρή κατάσταση.

Είναι προβληματική η προσέγγιση του υπαρκτού σοσιαλισμού; Πράγματι, είναι. Η υπεράσπιση ενός απεριόριστου βιομηχανοκρατισμού, η προοπτική του που βάζει τη βιομηχανία και την ανάπτυξη ως αλληλένδετα και που ορίζει τον άνθρωπο ως ηγεμονική δύναμη απέναντι στη φύση αποτελούν σοβαρά ιδεολογικά προβλήματα. Δεν μπορείτε να σκεφτείτε τον σοσιαλισμό χωρίς οικολογία. Δεν μπορείτε να σκεφτείτε τη ζωή χωρίς οικολογία. Αν συσχετίσετε το σοσιαλισμό με τη ζωή, μπορείτε να κατανοήσετε καλύτερα τη σχέση του με την οικολογία.

Αυτό ισχύει και για τη γραμμή της απελευθέρωσης των γυναικών. Ο καπιταλισμός μετέτρεψε τις γυναίκες σε εμπόρευμα και αντικείμενο. Ο καπιταλισμός επιβάλλει τα πιο άσχημα πράγματα στις γυναίκες. Η ανδροκρατούμενη νοοτροπία βιώνει την πιο έντονη μορφή της στο καπιταλιστικό σύστημα. Τώρα, χωρίς να σκεφτούμε την ελευθερία, τη σωτηρία και τη θέση της γυναίκας στην κοινωνία και χωρίς να το ορίσουμε αυτό στο πλαίσιο του σοσιαλισμού, δεν είναι δυνατόν να σώσουμε τον κόσμο ή να επιτύχουμε την ισότητα, την ελευθερία και τη δημοκρατία. Το ζήτημα της ελευθερίας των γυναικών είναι πολύ βαθύ, δεν είναι δυνατόν να επιλυθεί με την προσέγγιση του υπαρκτού σοσιαλισμού που λέει: "όταν έρθει η επανάσταση το πρόβλημα των γυναικών θα επιλυθεί". Είναι κάτι περισσότερο από αυτό. Θα πρέπει να αξιολογηθεί ως το βασικό πρόβλημα του σοσιαλισμού ή ακόμη και ως το πρωταρχικό πρόβλημα της ζωής με ευρύτερους όρους. Όσοι δεν αναπτύσσουν μια μοναδική προσέγγιση για

την ελευθερία των γυναικών έχουν αδυναμία στη σοσιαλιστική τους αντίληψη.

Τι προκύπτει όταν τα σκεφτόμαστε όλα αυτά μαζί; Γίνεται σαφές, πόσο πρόχειρες και αναποτελεσματικές ήταν οι προσεγγίσεις του υπαρκτού σοσιαλισμού για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Είναι προφανές ότι τα φιλοσοφικά, ιδεολογικά και πολιτικά κενά οδήγησαν στην καταστροφή του σοσιαλισμού. Με την αλλαγή προοπτικής, το ΡΚΚ αντιμετωπίζει αυτά τα προβλήματα, βρίσκει λύσεις και ανασυγκροτεί τον σοσιαλισμό με βάση μια νέα και πραγματική κοινωνική επιστήμη.

Αυτό δεν σημαίνει αποδέσμευση από τον σοσιαλισμό. Αυτό σημαίνει να δώσουμε ένα πραγματικό νόημα στο σοσιαλισμό εξετάζοντας την κατάρρευση και την ήττα του υπαρκτού σοσιαλισμού. Δεν υπάρχει καμία δυνατότητα ανάπτυξης για τα αντιιμπεριαλιστικά, σοσιαλιστικά, ελευθεριακά και αντισυστημικά κινήματα αν δεν αμφισβητήσουν τον εαυτό τους από αυτή την άποψη. Πρέπει να δούμε τις συνέπειες του περιορισμού της μοίρας μας σε μια τέτοια αποτυχία, όταν εξετάζουμε εκείνους που κατέρρευσαν μαζί με τον υπαρκτό σοσιαλισμό. Το ΡΚΚ κατάφερε να αναγεννηθεί αφού εκτίμησε σωστά την κατάσταση και άσκησε κριτική στον υπαρκτό σοσιαλισμό. Δεν δημιούργησε την οντότητα και τη δύναμή του αποδεσμευόμενο από το σοσιαλισμό, αντίθετα το έκανε δυνατό με τη σοσιαλιστική φιλοσοφία, ιδεολογία και ζωή. Μόνο έτσι το ΡΚΚ κατάφερε να γίνει ιδεολογική και πολιτική δύναμη στη Μέση Ανατολή.

Ας μιλήσουμε για την έννοια του δημοκρατικού έθνους. Γνωρίζουμε ότι ο ιμπεριαλισμός οραματίζεται μια νέα παγκόσμια τάξη πραγμάτων που θα υπερβαίνει την τρέχουσα εθνική ταυτότητα και το έθνος-κράτος. Γίνεται λόγος για μια νέα παγκόσμια κυβέρνηση ή ένα νέο παγκόσμιο κράτος, το οποίο θα υπερβαίνει τα έθνη. Είναι το δημοκρατικό έθνος μια εναλλακτική λύση σε αυτό; Ή μήπως είναι αντίστοιχο σε αυτό;

Ο κοινωνικός σχηματισμός του καπιταλισμού βασίζεται στη μορφή του έθνουςκράτους. Όταν μιλάμε για το έθνος-κράτος, αυτό έχει πάντα μια καπιταλιστική μορφή. Αυτό σημαίνει την οικοδόμηση ενός ηγεμονικού συστήματος πάνω στην κατηγορία του έθνους που είναι μια κοινωνική

μορφή και μετατρέπεται σε πεδίο βίας και εκμετάλλευσης μέσω του μονοπωλιακού καπιταλισμού. Εδώ το κύριο πρόβλημα είναι η δημιουργία του έθνους μέσω του κράτους. Αυτή η κατηγορία έθνους είναι πολύ ελαστική και μεταβατική. Μέσω της δημιουργίας αυτής της κατηγορίας το κράτος προσπάθησε να ομογενοποιήσει την κοινωνία. Αυτό σημαίνει ότι όλες οι διαφορετικές εκφράσεις της κοινωνίας και του πολιτισμού περνούν από μια de facto γενοκτονία.

Επομένως, η δημιουργία ενός έθνους σε καπιταλιστική βάση και η μετατροπή του σε χώρο ηγεμονίας σημαίνει τη δημιουργία ενός τεράστιου κοινωνικού προβλήματος. Επομένως εμφανίζεται εδώ το πιο βασικό πρόβλημα του υπαρκτού σοσιαλισμού. Το μεγαλύτερο λάθος του είναι να πιστεύει ότι θα μπορούσε να προχωρήσει μπροστά και να φτάσει στην ελευθερία μέσα από τα πιο κεντρικά στοιχεία και επιχειρήματα του καπιταλισμού.

Το μείζον πρόβλημα του υπαρκτού σοσιαλισμού ήταν ότι δεν είχε αναπτύξει μια βαθιά ανάλυση του κράτους και του έθνους κατά τη διαμόρφωση του σοσιαλιστικού μοντέλου ενάντια στον καπιταλισμό. Αξιολόγησε το έθνος ως εθνικό γεγονός και όχι ως πολιτισμική έκφραση και θεώρησε το κράτος ως αναντικατάστατο σπίτι για τα έθνη. Δεν επεσήμανε τη σχέση μεταξύ της κατασκευής του έθνους από το κράτος σε εθνική βάση και ως όχημα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Η κατάσταση αυτή αναδύθηκε με μεγαλύτερη σαφήνεια μετά την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού. Το να συγχέουμε την ελευθερία με το κράτος και να προσπαθούμε να το ξεπεράσουμε αυτό μέσω του μοντέλου του έθνους-κράτους με τη συνένωση με την κοινωνική μορφή, ήταν ένα πολύ μεγάλο λάθος. Το μοντέλο του υπαρκτού σοσιαλισμού προσπάθησε να το κάνει αυτό για περίπου 70-80 χρόνια. Δεν μπορούσε παρά να γίνει στο τέλος μέρος του καπιταλιστικού συστήματος.

Αν επικεντρωθούμε σε αυτό το ζήτημα, μπορούμε να δούμε ότι το έθνος-κράτος και η ελευθερία δεν μπορούν να συνυπάρξουν. Το κρατικό σύστημα είναι ένα πολιτικό σύστημα, το οποίο αντιτίθεται στις ελευθερίες. Τα κράτη δεν θα παράγουν ποτέ ελευθερία. Σίγουρα δεν θα το κάνουν. Από την άλλη πλευρά, το έθνος είναι ένας σχηματισμός, ο οποίος έχει σαφώς καθορισμένα σύνορα και φέρει διάφορες κοινωνικές, εθνικές και

θηρσκευτικές ταυτότητες. Εφόσον ο όρος έθνος περιέχει όλα αυτά, δεν μπορεί να είναι ενιαίος. Στο σύστημα έθνοςκράτος, το κράτος είναι ένα εργαλείο εκμετάλλευσης και ηγεμονίας, ενώ το έθνος το συμπληρώνει ως ένα σύστημα μονισμού που βασίζεται σε μια ενιαία εθνοτική, θηρσκευτική ή ιδεολογική δομή. Με άλλα λόγια, βασίζεται στην αφομοίωση και την καταστροφή των κοινωνικών διαφοροποιήσεων. Αυτό το μοντέλο πρέπει να υπάρχει για να συνεχιστεί μια ολοκληρωτική εκμετάλλευση. Ο καπιταλισμός ζει από αυτό.

Δημιουργεί ένα καθεστώς σφαγής μέσω της ηγεμονίας του κρατικού και εθνικιστικού μονισμού. Όταν ο υπαρκτός σοσιαλισμός εμφανίστηκε ως εναλλακτική λύση στο καπιταλιστικό σύστημα, δεν μπόρεσε να υπερβεί το παράδειγμα του έθνους-κράτους και του συστήματός του. Η προσέγγισή του με αυτούς τους όρους ήταν σχεδόν αντιγραμμένη από τον καπιταλισμό. Τώρα βλέπουμε ότι ο όρος αυτός είναι προβληματικός. Δεν μπορείς να ορίσεις μια σοσιαλιστική ταυτότητα χωρίς να επαναξιολογήσεις τον όρο έθνος-κράτος και να προτείνεις μια εναλλακτική λύση σε αυτόν. Όταν λέμε ότι δεν θέλουμε κράτος, όλοι το βρίσκουν περίεργο, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που προέρχονται από εθνικιστικούς ή σοσιαλιστικούς κύκλους. Οι εθνοτικοί εθνικιστές θυμώνουν μαζί μας επειδή είμαστε εναντίον του κράτους, το οποίο είναι ένα εργαλείο που θα μεταφέρει τη δική τους εθνική ταυτότητα στην εξουσία και θα τους βοηθήσει να κυριαρχήσουν επί των άλλων. Από την άλλη πλευρά, οι πραγματικοί σοσιαλιστές πιστεύουν ότι μπορούν να λύσουν τα ζητήματα της ελευθερίας και της ισότητας με το να γίνουν κράτος. Λες και η άρνηση να γίνεις κράτος σημαίνει άρνηση του σοσιαλισμού και του έθνους.

Ωστόσο, το κράτος είναι ένας θεμελιώδης θεσμός που σφαγιάζει και τους δύο. Κανένας σοσιαλιστής ελευθεριακός δεν μπορεί να εκφραστεί πολιτικά μέσω ενός κράτους. Το κράτος δεν είναι τίποτε άλλο παρά εχθρότητα προς την ελευθερία και την ισότητα. Η ελευθερία και το κράτος δεν μπορούν ποτέ να συνυπάρξουν. Ως εκ τούτου, πρέπει να βάλουμε το κράτος στην άκρη εξ αρχής. Πρέπει να διαχωρίσουμε τις έννοιες του έθνους και του κράτους την μία από την άλλη. Το έθνος μπορεί να γίνει αποδεκτό ως κοινωνική μορφή. Ενώ ότι μπορεί να γίνει αποδεκτό χωρίς να

αποτελεί μέρος ενός έθνους-κράτους. Αλλά πρέπει να ορίσουμε το έθνος πολύ προσεκτικά. Πρέπει να καταλάβουμε τι είναι το έθνος.

Το έθνος είναι μια κοινωνική μορφή. Μιλάμε όμως για μια κοινωνία με διαφορετικές κουλτούρες, θρησκευτικές ομάδες και απόψεις. Η κοινωνία αποτελείται από τις διαφορετικότητες και την ενότητά τους. Δεν μπορούμε να κάνουμε έναν ορισμό του έθνους που αρνείται τις διαφορετικότητες και βασίζεται σε μια ενιαία εθνική ταυτότητα, πίστη και ιδεολογία. Αυτό θα οδηγήσει σε σφαγή όλων των διαφορετικοτήτων. Αυτό δεν είναι ελευθερία. Επομένως, είναι απαραίτητο να ορίσουμε και να δημιουργήσουμε την κοινωνία χωρίς να βλάψουμε την υπάρχουσα δημοκρατική δομή μέσα στη φύση των κοινωνιών. Το δημοκρατικό έθνος είναι ο πραγματικός σχηματισμός του έθνους. Το δημοκρατικό έθνος είναι η πραγματική μορφή του να γίνεις έθνος. Κάθε αντιδημοκρατικός κοινωνικός σχηματισμός και κατασκευή είναι προβληματική και αντιβαίνει στη φύση της κοινωνίας, η οποία τελικά οδηγεί σε συνεχή βία και συγκρούσεις. Οι κοινωνικές οντότητες που συνθέτουν το έθνος μπορούν να συγκρατηθούν μόνο μέσω ενός δημοκρατικού συστήματος διοίκησης που βασίζεται στη δημοκρατική πολιτική. Η δημοκρατία είναι ένα καθεστώς που δίνει τεράστιες ευκαιρίες στον καθένα να εκφραστεί, να οργανωθεί και να διαχειριστεί τον εαυτό του.

Αν εξετάσουμε τις ιδιαιτερότητες της Μέσης Ανατολής, αυτό γίνεται πιο σαφές. Στη Μέση Ανατολή δεν υπάρχει μία κοινωνία με μονιστικό χαρακτήρα. Οι κοινωνίες της Μέσης Ανατολής είναι όλες αλληλένδετες. Δεν είναι δυνατόν να διαχωριστούν οι κοινωνίες με θρησκευτικά, σεχταριστικά, εθνικά ή πολιτιστικά κριτήρια. Ίσως οι κοινωνίες μπορούν να ορίσουν τις περιοχές τις οποίες ελέγχουν ως μια μορφή έθνους και να εργαστούν με αυτόν τον ορισμό. Αλλά ακόμη και αν γίνει αυτό, δεν θα είναι ποτέ δυνατό να μιλήσουμε για ένα έθνος. Υπό αυτή την έννοια, η καταλληλότερη μορφή κοινωνικής κατασκευής στη Μέση Ανατολή είναι η έννοια του Δημοκρατικού Έθνους. Η έννοια αυτή δίνει έμφαση τόσο στον πολιτισμικό και δημοκρατικό χαρακτήρα της κατασκευής του έθνους, όσο και στην πολιτισμική διάσταση των εθνών που οικοδομούνται σε δημοκρατική βάση και εκφράζουν ισότιμη και ελεύθερη ζωή. Ο μονοπωλιακός καπιταλισμός και η οργανική του προέκταση, το έθνος-

κράτος, απορρίπτονται και προτείνεται η οικοδόμηση μιας ζωής βασισμένης στο σοσιαλισμό και την κοινοκτημοσύνη.

Αν εξετάσουμε τις ιδιαιτερότητες της Μέσης Ανατολής, αυτό γίνεται πιο σαφές. Στη Μέση Ανατολή δεν υπάρχει μία κοινωνία με μονιστικό χαρακτήρα. Οι κοινωνίες της Μέσης Ανατολής είναι όλες αλληλένδετες. Δεν είναι δυνατόν να διαχωριστούν οι κοινωνίες με θρησκευτικά, θρησκευτικά, εθνικά ή πολιτιστικά κριτήρια. Ίσως οι κοινωνίες μπορούν να ορίσουν τις περιοχές τις οποίες ελέγχουν ως μια μορφή έθνους και να λειτουργήσουν με αυτόν τον ορισμό. Αλλά ακόμη και αν γίνει αυτό, δεν θα είναι ποτέ δυνατό να μιλήσουμε για ένα έθνος. Υπό αυτή την έννοια, η καταλληλότερη μορφή κοινωνικής κατασκευής στη Μέση Ανατολή είναι η έννοια του Δημοκρατικού Έθνους. Η έννοια αυτή δίνει έμφαση τόσο στον πολιτισμικό και δημοκρατικό χαρακτήρα της κατασκευής του έθνους, όσο και στην πολιτισμική διάσταση των εθνών που οικοδομούνται σε δημοκρατική βάση και εκφράζουν ισότιμη και ελεύθερη ζωή. Ο μονοπωλιακός καπιταλισμός και η οργανική του προέκταση, το έθνος-κράτος, απορρίπτονται και προτείνεται η οικοδόμηση μιας ζωής βασισμένης στο σοσιαλισμό και την κοινοκτημοσύνη.

Ως εκ τούτου, είναι απαραίτητο να λυθούν τα υπάρχοντα προβλήματα και να διατυπωθεί ένα μοντέλο που υπερβαίνει το έθνος-κράτος για την οικοδόμηση της σοσιαλιστικής ζωής. Χωρίς ένα μοντέλο που υπερβαίνει το έθνος-κράτος, δεν είναι δυνατόν ούτε να είμαστε σοσιαλιστές, ούτε να λύσουμε κανένα πρόβλημα της κοινωνίας. Το κράτος δεν είναι ένας μηχανισμός που επινόησε ο σοσιαλισμός. Ομοίως, το έθνος δεν μπορεί να είναι ένας μηχανισμός πάνω στον οποίο θα οικοδομηθεί ο σοσιαλισμός. Ωστόσο, είναι απαραίτητο να επαναπροσδιορίσουμε το έθνος ως κοινωνική μορφή και να το ενσωματώσουμε στον σοσιαλισμό. Αυτό ακριβώς έκανε η ηγεσία του PKK. Έτσι, η έννοια και η οικοδόμηση του δημοκρατικού έθνους είναι η καλύτερη κοινωνική μορφή που εκφράζει τις ελευθερίες που υπόσχεται ο σοσιαλισμός. Θα υπάρχει μια κοινότητα στην οποία ο καθένας θα εκφράζεται ελεύθερα, όπου οι διαφορετικότητες θα μπορούν να ζουν μαζί, οι διαφορετικότητες θα οργανώνονται και θα εκφράζονται και θα σέβονται την ύπαρξη των άλλων.

Μπορούμε να συζητήσουμε αυτό το μοντέλο με δύο τρόπους. Όταν εξετάζουμε το έθνος-κράτος, υπάρχουν ένα σωρό κακά στη Μέση Ανατολή, όπως ο πόλεμος, το χάος, η ηγεμονία, η εκμετάλλευση. Μπορείτε να το δείτε πολύ καλά, όταν εξετάζετε το φασιστικό καθεστώς στην Τουρκία, τα Αραβικά Εμιράτα και άλλα κράτη. Έτσι, μπορείτε να δείτε ότι το έθνος-κράτος έχει φέρει απεριόριστη κυριαρχία, εκμετάλλευση και καταπίεση. Επειδή είναι ένα σύστημα που έχει δημιουργηθεί αναλόγως. Δεν είναι δυνατόν να δημιουργηθεί ελευθερία με βάση ένα τέτοιο σύστημα και χρησιμοποιώντας τα εργαλεία ενός τέτοιου συστήματος.

Αν σε μια κοινωνία έθνους-κράτους κυριαρχεί μια ομάδα πεποιθήσεων ή μια εθνότητα, δεν θα αναγνωρίσει το δικαίωμα ύπαρξης των άλλων ομάδων. Η αραβική σφαίρα, η περσική σφαίρα και η τουρκική σφαίρα δεν αποδέχεται το δικαίωμα ύπαρξης των Κούρδων. Οι σίτες προς τους σουνίτες και οι σουνίτες προς τους σίτες δεν σέβονται αμοιβαία το δικαίωμα ύπαρξης του άλλου. Τα κράτη που βασίζονται σε μονοθεϊστικές θρησκείες δεν αναγνωρίζουν το δικαίωμα στη ζωή άλλων θρησκειών. Πρόκειται για ένα σύστημα που είναι χτισμένο πάνω στην αμοιβαία καταστροφή. Τώρα, αν κάποιος εισέλθει σε αυτή τη Μέση Ανατολή, με το επιχείρημα του παλιού κράτους και το επιχείρημα του παλιού έθνους, σημαίνει ότι εισέρχεται στο χάος με νέα σφαγιαστική δύναμη. Αυτό δεν μπορεί να είναι σοσιαλισμός! Δεν είναι σοσιαλισμός. Τι είναι ο σοσιαλισμός; Σοσιαλισμός σημαίνει διεξοδική διερεύνηση των δομών στις οποίες βασίζεται ο καπιταλισμός και δημιουργία μιας εναλλακτικής λύσης ενάντια σε αυτές.

Αν πάρουμε τον σοσιαλισμό ως βάση μας και πιστεύουμε ότι στον σοσιαλισμό δεν υπάρχει χώρος για καταπίεση και κυριαρχία και αντίθετα θέτουμε ως προτεραιότητα την ελευθερία με ισότητα- αν πιστεύουμε ότι το κράτος είναι ένα μέσο κυριαρχίας και εκμετάλλευσης, τότε όλες οι έννοιες και τα μοντέλα που μπορούμε να αναπτύξουμε πρέπει να συμφωνούν με τις σκέψεις μας. Ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να οικοδομηθεί μέσω της καταστροφής κάποιου. Το δημοκρατικό έθνος πρέπει να θεωρείται ως η ελευθερία όλων των θεμελιωδών παραγόντων που διαμορφώνουν μια κοινωνία και ως μια έννοια που βασίζεται στην ισότητα. Αυτή είναι μια έννοια που υπερβαίνει το έθνος-κράτος. Είναι μια

έννοια όπου εκφράζονται καλύτερα όλες οι ελευθερίες που χρειάζεται ο σοσιαλισμός.

Στο κίνημά σας υπάρχει το PKK, το KCK, το PAJK, το KJK, το HPG, και σε όλα τα μέρη του Κουρδιστάν υπάρχουν οργανώσεις, όπως για παράδειγμα στη Ροζάβα, υπάρχει το PYD, το TEV-DEM, το KONGRA-STAR, το YPG, το YPJ και στη Βόρεια Συρία ακόμη και το Συριακό Δημοκρατικό Συμβούλιο και οι Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις (QSD). Όλοι αυτοί έχουν επίσης τις υποδομές και τις υποοργανώσεις τους. Αυτή είναι η μορφή πρακτικής του μοντέλου σοσιαλισμού που προτείνει ο κ. Öcalan; Εάν υπάρχουν όλες αυτές οι ξεχωριστές οργανώσεις ποιος είναι ο ρόλος και η λειτουργία τους και πώς σχετίζονται, επίσης στο πλαίσιο του δικαίου;

Αυτό πρέπει να συζητηθεί λεπτομερώς, αλλά μπορούμε να διατυπώσουμε ορισμένα γενικά στοιχεία. Τώρα μιλάμε για ένα παράδειγμα. Η ηγεσία μας έχει αναπτύξει ένα παράδειγμα. Δεν είναι ένα πρότυπο παράδειγμα που επικεντρώνεται σε μια ειδική περιοχή ή σε έναν ειδικό κοινωνικό σχηματισμό.

Είναι περισσότερο ένα οικουμενικό σοσιαλιστικό παράδειγμα. Χρησιμοποιούμε την έννοια του παγκόσμιου σοσιαλισμού. Πρώτον, το παράδειγμα πρέπει να γίνει κατανοητό με αυτόν τον τρόπο. Ενώ η ηγεσία μας ανέπτυξε αυτό το παράδειγμα, αποκάλυψε επίσης ένα νέο παράδειγμα μέσω της κριτικής του υπαρκτού σοσιαλισμού. Δημιούργησε ένα νέο παράδειγμα σοσιαλισμού. Τώρα, δεν πρέπει να δείτε αυτό το παράδειγμα ως ένα παράδειγμα που ανήκει μόνο σε μια οργάνωση. Είναι πάντα πιθανό πολλές δυνάμεις να βασιστούν σε αυτό το παράδειγμα και να το προσαρμόσουν στην περιοχή τους, στην περιοχή τους και στα δικά τους προβλήματα. Αυτό σημαίνει η καθολικότητα.

Αυτό το παράδειγμα δεν αφορά μόνο τους Κούρδους/ισσων και δεν αφορά μόνο τη Μέση Ανατολή. Πρέπει να το θεωρήσουμε έγκυρο παντού στον κόσμο και να του δώσουμε την ευκαιρία να εφαρμοστεί στην πράξη σε όλα τα μέρη. Αν κοιτάξουμε για παράδειγμα τη Ροζάβα, υπάρχει το PYD, το YPG και το YPJ. Τώρα το PYD και το YPG εργάζονται ειδικά για τα

προβλήματα των Κούρδους/ισσων στη Συρία. Αλλά δεν περιορίζονται μόνο στους Κούρδους/ισσες. Βασικά προσπαθούν να λύσουν το κουρδικό ζήτημα, αλλά δεν αγνοούν τον οικουμενικό χαρακτήρα του προβλήματος.

Επομένως, τόσο η σκέψη όσο και η πρακτική-οργανωτική δομή φέρουν επίσης καθολικότητα. Δεν είναι το PKK. Το PYD και το YPG δεν είναι το PKK. Αλλά είναι κουρδικές δυνάμεις που εδράζονται στο πρότυπο της δημοκρατικής αυτονομίας. Στο Ανατολικό Κουρδιστάν υπάρχει μια άλλη δύναμη, στο Νότιο Κουρδιστάν και στο Βόρειο Κουρδιστάν επίσης, αυτή είναι η προσέγγιση του μοντέλου. Ο καθένας αγωνίζεται διατυπώνοντας το δικό του πρόβλημα πολιτικά, κοινωνικά, οργανωτικά και πρακτικά, με βάση αυτό το παράδειγμα.

Ας πούμε: Στο βόρειο Κουρδιστάν, υπάρχουν δυνάμεις που αγωνίζονται ενάντια στην αποικιοκρατία της Τουρκίας. Στη Ροζάβα υπάρχει το YPG-YPJ. Υπάρχουν επίσης διάφορες δυνάμεις στο ανατολικό και νότιο Κουρδιστάν. Επειδή είναι υπέρμαχοι του ίδιου παραδείγματος, είναι φυσικό να σχετίζονται μεταξύ τους συστηματικά. Πρέπει να δούμε το παράδειγμα ως κοινή βάση. Το παράδειγμα επιτρέπει σε κάθε πολιτικό, κοινωνικό, εθνοτικό, πολιτιστικό τομέα και στις γυναίκες να αναπτύξουν αυτοδιοίκηση με βάση τη δική τους ελευθερία και ισότητα. Ο καθένας/καθεμία είναι ελεύθερος να αποφασίζει και να ψηφίζει στον τομέα του. Υπάρχουν επίσης κοινά προβλήματα που αφορούν όλους αυτούς τους τομείς και τις περιοχές. Ο καθένας/καθεμία έχει το δικαίωμα να εκφράζει τη δική του/της βούληση. Αυτή είναι μια νομική κατάσταση. Αλλά το πιο σημαντικό, μια ηθική κατάσταση. Με το ηθικά εννοώ, ότι κανένα άτομο ή τμήμα της κοινωνίας δεν κυριαρχείται από κάποιο άλλο και δεν στερείται την ελευθερία και τη βούλησή του.

Όλα τα θέματα που σχετίζονται με την απελευθέρωση και την οργάνωση των γυναικών είναι έτσι. Μπορούμε να πούμε ότι αυτό το παράδειγμα έχει μια διάσταση της γυναικείας ελευθερίας. Οι γυναίκες αναγνώρισαν την ελευθερία τους που προέρχεται από αυτό το παράδειγμα και δημιούργησαν μια σύνθεση του σοσιαλισμού και της γυναικείας απελευθέρωσης με βάση τη γυναικεία ταυτότητα. Όπως μπορείτε να δείτε, το γυναικείο κίνημα έχει γίνει μια πολύ σημαντική δύναμη. Στον ανταρτοπόλεμο στο βόρειο Κουρδιστάν, η γυναίκα έχει εξελιχθεί σε μια

μεγάλη δύναμη ελευθερίας και οργάνωσης. Το YPJ είναι μια δύναμη που εντυπωσιάζει τον κόσμο. Η Rojava έχει επίσης αποκαλύψει μια ιδεολογική, οργανωτική και μαχητική δύναμη που θα μπορούσε να σταματήσει μια άγρια δύναμη όπως το ISIS. Τώρα μπορείτε να πάρετε όλους τους σχηματισμούς στην περιοχή σε αυτό το πλαίσιο. Μπορείτε να χειριστείτε επίσης τα κινήματα των οικολόγων και διάφορα άλλα κινήματα σε αυτή τη βάση.

Εν ολίγοις, είναι απαραίτητο να εξετάσουμε το παράδειγμα που ανέπτυξε ο ηγέτης Άπο, όχι μόνο ως πρότυπο για τους Κούρδους και την ελευθερία του Κουρδιστάν. Το PKK και το PYD είναι κινήματα που στοχεύουν σε μια συγκεκριμένη επανάσταση στο Κουρδιστάν. Ως εκ τούτου, το παράδειγμα της ηγεσίας αποτελεί γι' αυτά θεμελιώδη κατευθυντήρια γραμμή στο Κουρδιστάν. Αλλά είναι μεγάλη παρανόηση να θεωρούμε το παράδειγμα της ηγεσίας ως ένα παράδειγμα που περιορίζεται στην κουρδική κοινότητα, το οποίο αντιπροσωπεύει μόνο την κουρδική κοινωνία και την απελευθέρωσή της. Αντίθετα, το παράδειγμα αυτό είναι ένα παράδειγμα που δεν κάνει διάκριση μεταξύ της μιας ή της άλλης εθνοτικής κοινωνικής δομής και το οποίο δεν αξιολογεί καμία κοινωνική ταυτότητα ως λιγότερο σημαντική από την άλλη.

Αυτό είναι το σοσιαλιστικό παράδειγμα που είναι απαραίτητο να αναπτυχθεί πρωτίστως στη Μέση Ανατολή και στη συνέχεια σε ολόκληρο τον κόσμο σε διεθνιστική βάση. Φυσικά, οι κύριοι τομείς αυτού του παραδείγματος πρέπει να συνδέονται μεταξύ τους και πρέπει να αλληλοϋποστηρίζονται συνεχώς και να ξεπερνούν τα λάθη του. Για παράδειγμα, τώρα που ο καπιταλισμός βρίσκεται σε κρίση δεν είναι αποδεκτό τα ελευθεριακά κινήματα σε όλο τον κόσμο να είναι τόσο κατακερματισμένα. Ως εκ τούτου, είναι αναπόφευκτο να δημιουργηθεί μια συνεργασία αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Θα πρέπει μάλιστα να διευρύνουμε το φάσμα. Ενάντια στον παγκόσμιο καπιταλισμό θα πρέπει να οικοδομήσουμε την παγκόσμια δημοκρατία.

Ο καπιταλισμός δεν είναι πλέον σε θέση να συντηρηθεί. Η παγκόσμια ηγεμονία του ιμπεριαλισμού καταρρέει, δεν μπορεί να συνεχιστεί. Αν μπορεί με κάποιο τρόπο να διατηρηθεί σήμερα, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η γραμμή της ελευθερίας δεν είναι σε θέση να εκφραστεί

επαρκώς, και ότι δεν οργανώνεται και δεν μετασχηματίζεται σε αγώνα. Καθώς το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα είναι οργανωμένο γύρω από ένα κέντρο, οι δυνάμεις της ελευθερίας πρέπει να δημιουργήσουν μια διεθνιστική ενότητα βασισμένη στη δημοκρατία. Χωρίς αυτό, δεν είναι δυνατόν να τερματιστεί ο καπιταλισμός και ο ιμπεριαλισμός. Για το θέμα αυτό υπάρχει ήδη εμπειρία από το παρελθόν. Πρέπει να λάβουμε υπόψη μας αυτές τις εμπειρίες. Οι εμπειρίες της Πρώτης, Δεύτερης και Τρίτης Διεθνούς είναι, παρά τις πολλές ανεπάρκειές τους, σημαντικές. Αυτό ισχύει ακόμη περισσότερο για το σήμερα.

Ένα παράδειγμα χωρίς οικουμενικό χαρακτήρα δεν μπορεί να είναι σοσιαλιστικό. Επομένως, πιστεύουμε ότι υπάρχει επείγουσα ανάγκη για μια απελευθερωτική Διεθνή. Και υπάρχουν κάποιες ελπιδοφόρες εξελίξεις. Ιδιαίτερα η επανάσταση της Ροζάβα, παρά τις αδυναμίες της, αποκάλυψε ένα σοβαρό επίπεδο από αυτή την άποψη. Τα επιτεύγματά της έχουν οδηγήσει στην εστίαση του ενδιαφέροντος για τα σοσιαλιστικά επαναστατικά κινήματα στην περιοχή. Ένα μεγάλο ενδιαφέρον έχει προκύψει σε διεθνές επίπεδο. Είναι επίσης πολύ σημαντικό να έρθουν και να συμμετάσχουν άτομα από όλο τον κόσμο, που πραγματικά αγωνίζονται για την ελευθερία. Αλλά δεν θα πρέπει να περιοριστεί σε αυτό. Όταν βλέπουμε τα αποτελέσματα που έχει δημιουργήσει αυτό το παράδειγμα, είναι απαραίτητο να δημιουργήσουμε μια Διεθνή στην οποία όλες οι δυνάμεις της περιοχής και του κόσμου θα μπορούν να συντονίσουν τον αγώνα τους.